

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2018

Cena \$ 2.50

FEBRUARY 2018

Příběhy křížů a Božích muk

Blížící se doba postní pro nás bude novou příležitostí k rozjímání o Kristově umučení na kříži. Česká krajina se může pochlubit něčím, co není nikde v Evropě. Jsou po ní rozestaty desítky, stovky, možná i tisíce drobných staveb – nejrozumnějších křížů a Božích muk. Proč se vlastně stavěly? Je mnoho Cyrilo-metodějských křížů známých z pověstí, které byly prý stavěny již v dobách putování soluňských bratří, a některé dokonce i sami bratři postavili. Ve skutečnosti však jsou tyto kříže mnohem mladší, protože v dobách Cyrila a Metoděje se šířilo křesťanství velice pomalu z velkých hradišť a znamení kříže nekde volně postavené by v pohanských krajích dlouho neobstálo.

První kříže na znamení křesťanství se prý začaly stavět za českého knížete Boleslava, který na žádost biskupa Vojtěcha rozkázal, aby: „Na každé bráně města křesťanského znamení umučení Božího namalováno nebo vytesáno bylo a v každé vsi křesťanské, aby totéž znamení na sloupě kamenném nebo dřevěném postaveno bylo.“

Kamenné kříže lze najít u starých cest. Stavěly se na památku na těch místech, kde zahynul nějaký člověk někdy něšťastnou náhodou, častěji však úmyslnou vraždou. Někdy byl kříž také postaven jako poděkování za to, že někdo nezahynul. Časem stará cesta zanikla, byla přeložena jinam a kříž se ocitl v poli nebo v lese a na události se zapomnělo.

Další kříže byly stavěny na rozcestích za vesnicí či městem, kde bývaly hromadné pohřby lidí zemřelých bez posledního pomazání na mor a jiné nakažlivé nemoci, lidí neznámého náboženství, vojáků padlých v bitvách a zemřelých nemocí bez náboženské útěchy. Také se tu kopaly hroby sebevrahů a vůbec všem, o nichž nebylo jisté, zda dostali všem náboženským povinnostem, aby byli hodni řádného hřbitova. Na takových místech kolemjdoucí smekl, pokřižoval se a řekl alespoň křesťanské pozdravení: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“

Při vchodech do vesnic musel být po-

dle nařízení po třicetileté válce postaven kříž jako viditelné znamení, že obec je katolická. Kříže při vchodech do obcí bývaly obyčejně dřevěné, ale lidé z pověry dřevěné kříže loupali a třísky užívali k čarám v domněnce, že kříž stojí na hrobě člověka zemřelého násilnou smrtí. Dřevěné kříže také samy o sobě málo vzdorovaly špatnému počasí a musely být častěji obnovovány.

Kříže se stavěly také na soukromých pozemcích. Majitelé doufali, že Bůh jim tak oplátí větším požehnáním na tom poli, na kterém byl kříž postaven. Kříže zřízené soukromými zemědělci jsou z mladší doby a většinou železné nebo litinové a zachovaly se jich nejvíce.

U křížů a Božích muk býval často zasazen ještě strom, nečastěji lípa, někde dub či borovice. Mohutný strom viditelný na dálku je dnes nejčastějším znamením, že je v jeho stínu ukrytý kříž. Když strom sešel nebo byl pokácen, kříž osiřel a krajina byla ochuzena o krásnou ozdobu. Říká se, že kříž a kaplička bez stromu, je jako dům bez střechy.

V některých krajích místo kříž říkali také poklona, místu u kříže pak u poklony.

V době totality muselo mnoho křížů a Božích muk ustoupit kolektivizaci zemědělství a ty, co zůstaly, byly ve většině případů ponechány osudu. Mnoho jich skončilo na skládkách starého železa. Záleželo jen na odvaze majitelů a statečných jednotlivců, kteří alespoň o některé z nich pečovali.

Dnes bylo množství křížů a Božích muk obnoveno a objevují se i nové, ale stále je zde mnoho těch, které čekají na pomoc. Někdy stačí jen vyřezat náletové dřeviny a přidat trošku barvy. Jindy je nutné povalený kříž znovu postavit. I v dnešní době několik křížů zmizelo. Nestojí za tím jen zvláště režimu, ale tržní hospodářství a nepochopení.

Jedněch křížů však v posledních letech přibývá. Jsou to kříže kolem silnic upozorňující na tragickou nehodu se špatným koncem.

*Podle knihy Pavla Koubka:
Krajem zapomenutých svědků*

Nový kříž u turistické cesty
z Humpolce k Lipnici

Velmi záslužnou práci dělá například na Českomoravské vysočině občanské sdružení Zelené srdce, které sídlí v Humpolci. V jednom ze svých programů nazvaném „Zapomenutí svědkové“ mapuje drobné církevní památky a ty zapomenuté se snaží postupně obnovovat. Za posledních pět let se jim podařilo v jejich okolí obnovit třináct křížů a u dalších provedli údržbu. Jejich cílem je obnovit každý rok další dva zapomenuté kříže. Křížům je také věnovaná nová naučná stezka „Křížek v polích,“ kterou sdružení otevřelo v roce 2013 v Mladých Břístích u Humpolce.

Blíže se o další činnosti sdružení Zelené srdce můžete dočíst na:
www.zelenesrdce.blog.cz

**Obrázek na titulní straně:
Obnovený kříž v lese
nedaleko Humpolce**

Svatý kříži, tebe ctíme

Svatý kříži, tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše;
v soudný den tě uvidíme
na nebesích skvíti se.
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

Svatý znaku umučení,
láskou Boží naplň nás,
chraň nás všeho provinění,
spásu zvěstuj v každý čas!
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

Praporem nám, Svatý kříži,
v každém našem boji buď;
když nás těžké zkoušky tíží,
pevnou víru v srdci vzbud'.
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

K vítězství se jistě blíží,
kdo se k tobě přimkne blíž;
po bojích jej, Svatý kříži,
k Otci v nebi povýšíš.
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

V tobě, svatý lásky zdroji,
spásu mám i ochranu,
naději a sílu svoji;
tobě věrný zůstanu.
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

Vyslyš, Bože, naše přání:
až nás tvůj hlas povolá,
aby ústa při skonání
chválu kříže hlásala.
Slovem, srdcem tebe ctíme,
lůžko Pána Ježíše.

Kancionál píseň č. 317

Velký dřevěný kříž s postavou Ježíše malovanou na plechu v životní velikosti stojí mezi dvěma staletými lípami při cestě mezi obcemi Komorovice a Mladé Bříště nedaleko Humpolce. Podle letopočtu na něm byl zbudován v roce 1935. Bylo zde místo, kde se naposledy zastavoval pohřební průvod, aby se zeměřely rozloučil s rodnou vesnicí.

**Pozdraven buď, Svatý kříž,
na němž umřel Pán Ježíš.
Pozdravuj ho, duše má,
abys byla spasena.**

LITURGICKÁ ČTENÍ

1. neděle postní - 18. února 2018

1. ČTENÍ - Gen 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtítel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu.“

2. neděle postní - 25. února 2018

1. ČTENÍ - Gen 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic

mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle - za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám - praví Hospodin - že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 31b-34

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM - Mk 9,2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbláskel - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vyblít. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

3. neděle postní - 4. března 2018

1. ČTENÍ - Ex 20,1-17

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stihám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé přikazy. Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuji na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti

dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,22-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.
Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

EVANGELIUM - Jan 2,13-25

Slova svatého evangelia podle Jana.
Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovci a býčky, směnárníkům rozházal peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Pismu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sam totiž věděl, co je v člověku.

4. neděle postní - 11. března 2018

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23

Čtení z druhé knihy Kronik.
Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl

chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.
Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaše zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21

Slova svatého evangelia podle Jana.
Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozecného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozecného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI

ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat

v neděli 18. února 2018

v 1.00 odpoledne

v klubu České misie 9415 Rochester

Ave. Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2017.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2017.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2018.
Bude předložen plán činnosti na rok 2018.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president a Rada České misie

Pokud v neděli před schůzí budete na mši svaté,
zveme Vás ve 12.00 v poledne na společný oběd
a po něm v 1.00 PM na schůzi

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. ledna 2018

Politické události

**V České republice
proběhla
volba prezidenta,
zvítězil Miloš Zeman
před Jiřím Drahošem**

Českým prezidentem zůstane Miloš Zeman, ve 2. kole voleb zvítězil nad bývalým předsedou Akademie věd Jiřím Drahošem.

První kolo prezidentské volby proběhlo ve dnech 12. a 13. ledna, v zahraničí o den dříve. Zemana volilo podle konečných výsledků 38,6 % hlasujících, druhý byl Drahoš s 26,6 %. Podporu Drahošovi ve finále voleb slíbilo pět jeho protikandidátů, kteří dohromady dostali třetinu hlasů. Ve druhém kole se očekával velmi tvrdý souboj kandidátů. Kandidáti Pavel Fischer, Michal Horáček a Marek Hilšer dostali v prvním volebním kole zhruba po deseti procentech hlasů. Zisk Mirka Topolánka byl přes čtyři procenta hlasů, Jiří Hynek získal více než procento hlasů a Vratislav Kulhánek a Petr Hannig půl procenta.

Zeman se stal vítězem 1. kola voleb ve všech krajích s výjimkou Prahy, kde byl první Drahoš. Mezi Čechy v zahraničí zvítězil Drahoš před Fischerem, Hilšerem a Horáčkem. Zeman byl až pátý. Celková účast v 1. kole voleb byla 61,9 %, tedy zhruba stejná jako při první prezidentské volbě v roce 2013. K volbám přišlo 5,18 milionů voličů. V prvním kole získal Zeman 1,99 milionu hlasů, Drahoš 1,37 milionu hlasů.

Drahoš po skončení 1. kola voleb ocenil své protikandidáty, s nimiž se setkával v debatách, za kultivovanou kampaň. Ve druhém kole změnil volební strategii a vyjel za voliči mimo Prahu. Na své tiskové konferenci také současný prezident Zeman poděkoval za voličské hlasy, které dostal, a vyzval své stoupence, aby přišli hlasovat i ve druhém kole.

V televizi proběhly dvě debaty Drahoše se Zemanem, který účast ve všech debatách prvního kola odmítal.

Drahošovi z prezidentských kandidátů vyjádřili podporu Topolánek, Horáček, Hilšer, Kulhánek a Fischer. Zemana naopak podpořil Hannig. Drahoše podporovali mimo jiné i lidovci a Starostové a nezávislí. ODS sice před volbami nikoho oficiálně nepodpořila, dávala ale najevo, že si nepřeje nadále Zemana v čele státu. Premiér Andrej Babiš (ANO) Zemanovi slíbil ve finálovém duelu podporu, ale zároveň jej vyzval, aby se distancoval od svého hradního okolí a jasněji se přihlásil k západnímu směřování země.

Ve dnech 26. a 27. ledna proběhlo s napětím očekávané 2. kolo prezidentské volby.

Podle konečných výsledků Miloš Zeman (73 let, ekonom, politik a současný prezident) získal 51,36 %, celkem 2 853 390 hlasů. Svého soupeře porazil o 152 184 hlasů. Jiří Drahoš (68 let, vědec - chemik, bývalý předseda Akademie věd) získal 48,63 %, tedy celkem 2 701 206 hlasů. Voleb se

zúčastnilo 66,6 % voličů.

Volební vítězství Miloše Zemana v prezidentských volbách bylo velmi těsné. Obhájci prezidentského mandátu se podařilo uspět ve většině krajů. Přesvědčil voliče na Moravě i v jižních a západních Čechách. Z krajských měst Zeman vyhrál v Ostravě, Ústí nad Labem a těsně také v Karlových Varech a v Jihlavě. Drahošovi se podařilo stejně jako v prvním kole zvítězit v Praze, S nízkým náskokem zvítězil i ve středních Čechách, Libereckém a Královéhradeckém kraji. Pás podpory Jiřího Drahoše se ze severovýchodních Čech táhnul přes Prahu směrem k jižním Čechám. Jeho voliči se koncentrují také ve velkých a krajských městech. Drahoš zvítězil v Brně, Plzni či Zlíně. Jeho náskok byl však nízký. Miloše Zemana opět podpořil hlavně venkov. Uhájil vítězství ve většině malých obcí, kde získal podporu už i v prvním kole. Celkově Zeman ovládl 4653 obcí. Drahoš naproti tomu zvítězil ve 1552 obcích. Ve 49 obcích byl výsledek obou soupeřů nerozhodný. V zahraničí bodoval u krajanů a českých turistů v prezidentské volbě Drahoš, dostal 90,3 % hlasů. Zemanův zisk činil 9,7 %.

Neúspěšný finalista prezidentské volby Jiří Drahoš uznal volební porážku a pogratuloval Miloši Zemanovi k vítězství. Ve svém projevu poděkoval všem, kteří přišli k volbám – podle svých slov se Drahoš nechystá odejít z veřejného života. Čerstvě zvolenému prezidentovi pak popřál hodně sil a zdraví.

* * *

**Evropská i světová média
reagují na znovuzvolení
Miloše Zemana
českým prezidentem**

Slovenský Denník N shrnuje situaci jako „vítězství Byzance“. Americké New York Times označují Zemana jako populistu, další média pak také za proruského kandidáta.

Vítězství Miloše Zemana – za vlády Andreje Babiše – posouvá Českou republiku k Polsku a Maďarsku, čímž se Slovensko stává v této chvíli ostrovem evropské orientace v bažině střední Evropy. Takto to bude vidět celá Evropa – a právem,“ píše v komentáři slovenský Denník N.

„Vítězství Miloše Zemana je potvrzením, že energie vzpoury proti liberální demokracii neztrácí na síle, ačkoli – jak ukázala Zemanova kampaň – už nenabízí nic nového. Jejím hnacím motorem je strach z budoucnosti a strach, jak víme, je jedním z nejsilnějších instinktů,“ dodává deník.

Další slovenský deník Sme se zamýšlí, proč nevyhrál Jiří Drahoš, když vítězství Zemana nebylo vůbec jisté. Odpověď je podle něj jednoduchá. „Opačný výsledek by byl totiž velkým překvapením a při nich nemá smysl ptát se, proč k nim nedošlo. Jednoduše nenastala výjimečná situace. A jen při ní měl Drahoš šanci porazit Zemana,“ konstatuje deník.

„Naznačí to už pohled na výsledek parlamentních voleb, toho nejrepresentativnějšího průzkumu voličských preferencí. Voličů, kteří se vidí v Zemanově populismu, vyvolávání strachu, byla velká většina,“ doplňuje komentátor Sme.

New York Times (NYT) píše, že vyhrál „populistický

lidr a nepřítel migrantů,“ který „narušil vztahy Česka se západními spojenci.“ Deník se domnívá, že Zemanovo znovuzvolení je také vítězstvím pro Andreje Babiše a připomíná, že Babiš podpořil Zemana v boji o Hrad a Zeman zase šéfa hnutí ANO podržel i přes premiérovo trestní stíhání.

Zároveň v souvislosti s obviněními z ruského vměšování do předvolební kampaně citují NYT ředitele pražského Aspen Institutu Michala Kořána, podle kterého „Rusové nemohou být šťastnější“. Jako vítězství proruského kandidáta označují výsledek voleb také další média, například francouzská AFP, německý magazín Focus či britská BBC.

Podle německé agentury DPA šlo o „velmi emocionální volbu mezi politickým veteránem a akademickým outsiderem“. „Češi si nakonec vybrali vyzkoušené. Pro ruský prezident Zeman zůstane pánem Prahy ještě dalších pět let,“ dodala DPA. Agentura rovněž připomíná, že Zemanova předvolební kampaň byla postavena na protiimigrační rétorice a vyhranění se proti údajnému vítání migrantů podobnému tomu v Německu.

Britská agentura Reuters považuje Zemanovo vítězství za „tiché uznání Zemanova tvrdého postoje proti přistěhovalectví a jeho dvojení se Rusku a Číně“. „Hlasování odrazilo rozdíly mezi liberály a konzervativci, které se objevují i jinde v Evropě a ve Spojených státech,“ dodala agentura.

Podle agentury AP Zeman, který „rozdělil svůj národ proruským postojem, podporou užších vztahů s Čínou a silnou protiimigrační a proti-

islámskou rétorikou využil rozšířeného strachu z migrace mezi Čechy a pracoval na tom, aby vyličil Drahoše jako někoho, kdo by uvítal migranty“.

Podle médií také Zeman pro své voliče ztělesňuje minulost. „Konečně, on sám se chová jako člověk, který fyzicky vzdoruje neúprosnému plynutí času, a tento vzdor mohl přitáhnout hodně jeho voličů, kteří také odmítají stát se historickými zkaženými. Otázka je – při Zemanově zuboženém zdravotním stavu – na jak dlouho,“ napsal v komentáři již zmíněný slovenský Deník N.

*(mediální reakce podle
www.ceskatelevize.cz)*

Zemana před hlasováním napadla polonahá aktivistka

K prezidentovi Miloši Zemanovi se ve volební místnosti v pražských Lužinách při prvním kole volby vrhla žena vyslečená do půl těla. Proti ženě zakročila ochranka, Zeman z místnosti podporován ochránci odešel. Po několika minutách se prezident vrátil. Uvedl, že je poctěn, protože ho napadla aktivistka skupiny Femen, která nedávno napadla také papeže. Skupina se k akci přihlásila na sociálních sítích.

Žena se před příchodem prezidenta ukrývala mezi čekajícími novináři. V okamžiku, kdy se chtěl Zeman před volební komisí legitimovat, si sundala košili a s výkřiky se rozběhla k hlavě státu. Viditelně otřeseného Zemana odvedla z místnosti dvojice členů ochranky.

Mladá žena měla na hrudi bílý nápis "Zeman, Putin's slut" (Zeman, Putinova děvka), stejné heslo podle webu organizace také vykřikovala. Femen uvádí, že šlo o

ukrajinskou aktivistku Anželinu Diašovou. Internetová stránka varuje, že volbou "věčně opilého Zemana" čeští voliči hlasují také pro jeho kremelského "pasáka" Vladimira Putina.

Slavnostním střídáním Hradní stráže Hrad připomněl vznik ČR

Slavnostním střídáním Hradní stráže a mimořádným otevřením návštěvních místností Pražský hrad připomněl výročí 25 let od vzniku České republiky. Na výstavu se přišlo podívat 5700 návštěvníků, stovky lidí sledovaly i střídání stráží. V návštěvních místnostech mohli vidět originál české ústavy, současnou i federální standartu nebo přání, která dostal od světových státníků první český prezident Václav Havel.

Na nádvoří přijely motocykly Hradní stráže, Hudba Hradní stráže zahrála v trojnásobném počtu. Ceremoniál byl doplněn o hlášení velitelů staré a nové strážce veliteli slavnostní jednotky, předána byla malá standartu prezidenta republiky a zazněla státní hymna.

Lidé mohli následně navštívit běžně nepřístupné hradní místnosti, otevřené byly zdarma. V takzvaných návštěvních místnostech na třetím hradním nádvoří v minulosti bydlel správce Hradu, jejich současná podoba pochází z období první republiky. Vstup do nich byl pro návštěvníky zajištěn takzvaným čestným vstupem pod balkonem. Podle Hradu je určen pro nejvýznamnější oficiální hosty.

Na výstavě byly k vidění třeba originální slavnostní výtisk Ústavy ČR, nejvyšší státní vyznamenání nebo originály dokumentů ze sbí-

rek Archivu Kanceláře prezidenta republiky týkající se prvního českého prezidenta Václava Havla. Lidé si tak mohli přečíst třeba přání od amerických prezidentů George Bushe a Billa Clintona. Vystaveny byly i současná a federální standarty. Pro prvních 5000 návštěvníků byl připraven pamětní list.

Média zveřejnila zprávu OLAF, vlastník Čapiho hnízda ji má za absurdní

Zveřejněný dokument shrnuje podmínky žádosti farmy o dotaci, výsledky svědků, vyjádření společnosti Imoba, pod níž nyní Čapí hnízdo spadá, vývoj vlastnických vztahů u Čapiho hnízda i odkazy na unijní legislativu. Servery nezveřejnily kompletní přílohy dokumentu, kterých je podle dřívějších informací několik set stran, ale pouze jejich seznam.

Ministerstvo financí, které bylo v Česku prvním adresátem zprávy OLAF, z dokumentu dříve zveřejnilo tři odstavce na základě několika žádostí podaných podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ministerstvo nezveřejnilo celou zprávu, protože by to podle jeho názoru mohlo ohrozit trestní řízení kolem financování Čapiho hnízda, které vedou české orgány.

"Andrej Babiš (ANO) je jediný premiér zemí EU, kterého OLAF vyšetřoval. Byl obviněn českou policií a čeká na vydání sněmovnou k trestnímu stíhání. I proto jsme se rozhodli zprávu publikovat. Jsme přesvědčeni, že v celém textu není nic, co by opodstatňovalo její utajování," uvedl dnes Vladimír Piskáček, ředitel redakcí vydavatelství Economia, pod které Aktuálně.cz i Hospodářské noviny spadají.

Dokument konstatuje, že na Čapí hnízdo by se nemělo pohlížet jako na malý a střední podnik, ale naopak jako na firmu propojenou nebo partnerskou s holdingem Agrofert. Toto tvrzení zakládá OLAF na skutečnosti, že část akcií Čapího hnízda vlastnili rodinní příslušníci tehdejšího vlastníka Agroferty a nynějšího premiéra Andreje Babiše (ANO). Zpráva konstatuje, že dotace pro Čapí hnízdo činila zhruba 50 milionů korun, z evropských fondů je možné nárokovat 85 procent této částky, tedy zhruba 42,5 milionu korun. OLAF doporučuje unijnímu Generálnímu ředitelství pro regionální a městskou politiku, aby zajistilo vyjmutí této částky z evropského financování kvůli porušení pravidel.

Sněmovna schválila

vydání Babiše a Faltýnka, proti bylo jen ANO

Sněmovna schválila vydání premiéra Andreje Babiše (ANO) a místopředsedy hnutí ANO Jaroslava Faltýnka k trestnímu stíhání kvůli farmě Čapí hnízdo. Proti hlasovali pouze poslanci ANO, členové ostatních stran vydání podpořili. Při projednávání záležitosti vyvolal u opozičních stran pozdvižení Babišův výrok o tom, že je v Česku možné objednat si trestní stíhání, zaznívala kvůli tomu i kritika ministra spravedlnosti Roberta Pelikána (ANO). Zástupci hnutí ANO se po hlasování novinářům vyhnuli a výsledek nekomentovali.

Babiše a Faltýnka policie obvinila už před volbami pro podezření z dotačního podvodu. Babiše podezírá i z poškozování finančních zájmů Evropské unie. Oba poslanci tvrdí, že se žádného

trestného činu nedopustili, a říkají, že jde o politickou kauzu.

Babiš tento výrok ve Sněmovně zopakoval. Podle něj ANO kvůli kauze přišlo ve volbách o deset procent preferenci a případ má ovlivnit sestavování vlády. Podle premiéra za stíháním stojí "mafie". "Žijeme v zemi, kde si můžete objednat stíhání a dostat pravděpodobně někoho do vězení," prohlásil.

Výrok vyvolal u ostatních stran pobouření. "Pokud platí názor premiéra, že v ČR lze objednat trestní stíhání, pak by měl ministr spravedlnosti Pelikán okamžitě opustit svůj post," řekl úřadující předseda ČSSD Milan Chovanec.

Zeman přijal demisi

Babišovy vlády,

už netrvá na většině hlasů

Premiér Andrej Babiš (ANO) na Pražském hradě předal prezidentu Miloši Zemanovi demisi své menšinové vlády. Prezident ji přijal, vládu pověřil výkonem funkce do jmenování nové. Zároveň Babiše pověřil jednáním o sestavení nového kabinetu. Zeman řekl, že pokud nebude zvolen opět prezidentem, nebude po Babišovi chtít doložit podporu většiny poslanců a jmenuje ho v únoru premiérem.

Babišova menšinová vláda schválila demisi pět týdnů po jejím jmenování. Demisi vláda odhlasovala den po hlasování Sněmovny, která jí podle očekávání nedala důvěru. Babiš pro svůj kabinet sehnal podporu pouze svého hnutí ANO.

"Pověřuji vás, aby to mělo zákonnou oporu, jednáním o sestavení vlády a přeji vám v nich úspěch," řekl Zeman. Stejně pověření od něj předseda hnutí ANO dostal i koncem října. Jde o neformální

krok, který není zakotven v ústavě, měl by ale vést k pozdějšímu jmenování Babiše premiérem.

Zeman dříve uvedl, že Babišovi ve druhém pokusu poskytne na jednání dostatek času a bude po něm před jmenováním požadovat 101 zaručených hlasů ve Sněmovně. Nyní však řekl, že pokud nebude znovu zvolen prezidentem, plánuje Babiše jmenovat ještě v únoru před svým koncem ve funkci. "Protože to bude poměrně krátká doba pro získání onoho potřebného počtu hlasů, nebudu na této podmínce trvat," prohlásil Zeman.

Ze Slovenska

Zemřel slovenský herec

Marián Labuda

Známý slovenský herec Marián Labuda, který hrál i v řadě českých filmů, zemřel v jedné z bratislavských nemocnic. Bylo mu 73 let. Informovala o tom slovenská média s odvoláním na zdroje blízké umělcově rodině. Zároveň i slova obdivu vůči němu vyjádřili vrcholní slovenští politici i herečtí kolegové. Slovenský prezident Andrej Kiska Labudu označil za neopakovatelného a nenahraditelného umělce.

Podle informací serveru tvnoviny.sk herec chtěl vyjet autem z garáže, a když do vozu nastupoval, ztratil vědomí. Jeho manželka okamžitě zavolala záchranku. Na pomoc jí přispěchal kolemjdoucí muž, který za asistence operátora záchranné služby začal umělce oživovat. V oživování ho pak vystřídal záchranář, ale bohužel neúspěšně, uvedl server. Herec dlouhé roky trpěl cukrovkou.

Labuda se narodil 28. října 1944 v obci Hontianske Nemce na jihu Slovenska.

Vystudoval divadelní fakultu Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. Po studiu začal hrát ve Slovenském národním divadle. Často hostoval i v českých divadlech. Vedle divadla účinkoval v desítkách filmů a televizních inscenací. Čeští diváci ho dobře znají například z filmů Vesničko má středisková nebo Obsluhoval jsem anglického krále.

Slovenští poslanci

chtějí konec dabingu

českých pohádek

Čtveřice slovenských opozičních poslanců předložila do parlamentu návrh novely zákona o státním jazyce, který by umožnil vysílání českých pohádek a dalších programů určených dětem do 12 let na Slovensku v češtině. Návrh má však minimální šanci na úspěch.

Slovenský zákon o státním jazyce stanovuje, že dílo určené dětem do 12 let musí být povinně dabované do státního jazyka. Původní české filmy určené pro diváky nad 12 let se nemusí dabovat do slovenštiny, protože podle zákona čeština splňuje požadavek srozumitelnosti.

Na Slovensku se musí české pohádky dabovat a za porušení zákona hrozí pokuta ve výši 99 až 1659 eur (2500 až 42 tisíc korun). Poslanec konstatoval, že čeština je na Slovensku všeobecně srozumitelným jazykem nejen pro dospělé, ale i pro děti. Jako absurdní příklad dabování českých pohádek uvedl nedávné uvedení filmu o Spejblu a Hurvínkovi ve slovenštině. „Děti češtině rozumí. Naším návrhem, který by se mohl jmenovat Lex Hurvínek, chceme podobným absurdnostem zabránit,“ konstatoval poslanec. „V roce 2018 si připomeneme 100. výročí

vzniku Československé republiky. Bylo by dobré, pokud bychom si ho na Slovensku uctili například zrušením nesmyslného zákazu vysílání českých pohádek v češtině,“ dodal poslanec Dostál.

Ekonomika

Sněmovna zamítla návrh ODS na zrušení elektronické evidence tržeb

Sněmovna již v prvním čtení zamítla návrh ODS na zrušení zákona o elektronické evidenci tržeb. ODS tvrdí, že evidence tržeb kromě jiného zvyšuje administrativní povinnosti podnikatelů. Ministryně financí Alena Schillerová ale před poslanci toto tvrzení odmítla. Současná vláda s návrhem ODS vyjádřila nesouhlas. Zamítnutí návrhu prošlo hlasy poslanců ANO, ČSSD a KSČM.

"Elektronická evidence tržeb je represivním opatřením, které zvýšilo administrativní povinnosti a náklady několika set tisícům podnikatelům. Největší negativní dopad má zejména na malé a střední podnikatele a živnostníky," zdůvodnila ODS svůj návrh. "Tento zákon je útokem na svobodu, nic miň," prohlásil předseda klubu ODS Zbyněk Stanjura.

Ministryně Schillerová naopak zdůraznila, že základním smyslem EET je narovnání podnikatelského prostředí, a proto ho podporují všechny významné podnikatelské svazy a komory. Vláda podle svého stanoviska mimo jiné považuje EET fungující pouze s nezbytnými výjimkami za nástroj, díky kterému lze narovnat podnikatelské prostředí. Zajistí tak, aby někteří podnikatelé neměli neoprávněnou konkurenční výhodu spočívající v možnosti účtovat díky vyhýbání se

daňové povinnosti nižší cenu za své zboží nebo služby. Se všemi výhradami vlády se ztotožnila zpravodajka k předloze Miloslava Vostrá (KSČM).

CzechTourism: Zájem zahraniční turistů o ČR roste

Zájem zahraničních turistů o Českou republiku v posledních letech roste. Turisté jezdí stále více také do regionů, i když hlavním lákadlem je stále Praha. Podle ředitelky agentury CzechTourism Moniky Palatkové se loni v hromadných ubytovacích zařízeních v České republice ubytovalo kolem 10 milionů zahraničních turistů. Meziroční růst odhadla kolem deseti procent.

"Lze očekávat, že se dočkáme za loňský rok možná dvouciferných nárůstů v domácím i zahraničním cestovním ruchu," uvedla. K deseti milionům zahraničních turistů ubytovaných v hotelech a penzionech je podle ní nutné přičíst ještě poměrně vysokou jednodenní návštěvnost a návštěvnost v individuálních ubytovacích zařízeních.

"Nabídka regionů i nabídka Prahy pro zahraniční klienty se zlepšuje co do pestrosti a kvality," řekla Palatková. Zájem turistů v minulosti podporovala i slabá koruna. Její posílení zatím ale nijak negativně nepůsobí.

Ekonomickou situaci ČR kladně hodnotí nejvíce lidí od r.1999

Ekonomickou situaci v Česku na konci loňského roku kladně hodnotilo 45 procent lidí, nejvíce od roku 1999. Dosavadní maximum bylo 40 procent z počátku roku 2017. Vyplývá to z průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění (CVVM), který má ČTK k dispozici.

Téměř dvě pětiny lidí uvedly, že nepovažují současnou ekonomickou situaci v ČR za ani dobrou, ani špatnou.

Na vysoké úrovni je i hodnocení respondentů ohledně životní úrovně jejich domácnosti, za dobrou ji koncem roku považovalo 51 procent Čechů. Třetina lidí uvedla, že úroveň jejich domácností není dobrá ani špatná a 14 procent ji vnímá jako špatnou. V porovnání s říjnem se výsledky výrazně nezměnily. Svou životní úroveň hůře hodnotí důchodci, nezaměstnaní, dělníci a lidé, kteří volí levicové strany. V hodnocení současné ekonomické situace jsou optimističtější lidé, lépe vnímají svou životní úroveň, mají vyšší příjmy a jsou spokojenější se životem nebo politickou situací.

Kurzovní listek	
29. 1. 2018 (střed)	
EUR, 1	25,295
Kanada, 1	16,568
USA, 1	20,432

Kultura

Na Hradě byla otevřena první výstava k výročí vzniku ČSR

Originální rukopisy, listiny potvrzující královská privilegia i vzácné archeologické památky si mohou lidé prohlédnout na první z velkých výstav ke 100. výročí vzniku Československa. Na Pražském hradě ji symbolicky zahájili prezident Miloš Zeman a kardinál Dominik Duka. Otevřená bude v Císařské konírně zdarma každý den od 10:00 do 18:00.

Výstava V základech statnosti je první z pěti velkých výstav, které se budou letos na Hradě konat u příležitosti 100. výročí založení Československa a 25 let od vzniku České republiky. Podle organizátorů nebyl takový soubor

památek ještě nikdy vystaven. Protože jde o vzácné originály, expozice potrvá jen šest dnů. Kvůli zachování klimatických podmínek navíc může být v jeden okamžik přítomno pouze 60 návštěvníků.

Mezi exponáty je třeba evangeliář z 9. století, který byl použit při korunovaci Karla IV. českým králem. Jeho desky jsou bohatě zdobeny. K vidění je také zlatem zdobená takzvaná Svatovítská apokalypsa z let 1059-1085. Obsahuje obraz, na kterém je podle historiků český kníže Svatopluk II. nebo jeho nástupce Vratislav II. před královskou korunovaci roku 1085. Vystaveny jsou také Dražický kodex, dvě ze zlatých bul, které vydal v roce 1212 budoucí císař Fridrich II., a další vzácné listiny a rukopisy.

Sport

Do Koreje zatím míří 85 českých sportovců

Účast pětadesáti sportovců na hrách v Pchjongčichu schválilo na pražském Hradě plénum Českého olympijského výboru (ČOV), byť pět míst zatím svazy neobsadily konkrétními sportovci. Počet členů výpravy může ještě doznat mírných změn, ale zůstane podobný jako před čtyřmi lety v Soči. Tehdy plénum schválilo rovněž účast 85 sportovců, na konec přibyli ještě tři. A byla z toho nejúspěšnější zimní olympiáda v samostatné české historii se dvěma zlatými, čtyřmi stříbry a dvěma bronz, další bronz očekává štafeta biatlonistek po diskvalifikaci Rusek.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková. Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Ostatky kardinála Berana budou převezny do Prahy

Papež František povolil převoz ostatků kardinála Josefa Berana do České republiky. Papež tak učinil v souladu s poslední vůlí zesnulého kardinála, který zemřel v roce 1969 ve vatikánském vyhnanství. Vláda v tehdejším Československu nepovolila převést do vlasti tělo bývalého politického vězně nacistických okupantů i komunistického režimu.

Pražským arcibiskupem se stal kardinál Beran roku 1946 po návratu do vlasti z Dachau, kde byl vězněn po atentátu na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha. V roce 1948, po komunistickém převratu, se Josef Beran odmítl podříditi komunistickému režimu. V očích věřících se stal hrdinou a symbolem odporu. V roce 1949, potom, co se pokusil přechít v katedrále sv. Víta plné provokatérů – členů KSČ tzv. boží-tělový pastýřský list, který otevřeně odsuzoval komunistický režim, byl Josef Beran Státní bezpečností zatčen a po „domácím vězení“ v pražském Arcibiskupském paláci v letech 1949-51 pak až do roku 1963 internován na různých místech po celých Čechách.

V roce 1963 byl propuštěn z internace, bylo mu však zakázáno zdržovat se v Praze a vykonávat arcibiskupský úřad. Dne 25. února 1965 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Státní správa povolila arcibiskupu Beranovi odjet ze země do Říma na slavnostní kreaci, při níž kardinálové obdrží červený biret (čtyřhranná pokrývka hlavy), jmenovací dekret a kardinálský prsten. Zatímco představitelé režimu nechávali Berana v přesvědčení, že se bude moci vrátit, cesta do Říma pro něj ve skutečnosti znamenala vyhoštění. V Římě, kam po delším rozhodování a s nadějí, že tak arcidiecéze získá vedení, nakonec odjel, se kardinál Beran zapojil do práce II. vatikánského koncilu. Dne 20. září 1965 na něm vystoupil s projevem O svobodě svědomí, v němž se mimo jiné vyslovil pro rehabilitaci Jana Husa.

Když dne 17. května roku 1969 v Římě zemřel, komunistická vláda nepovolila převoz těla do vlasti, a papež Pavel VI. proto rozhodl, že kardinál Beran bude pohřben po boku papežů v kryptách chrámu sv. Petra v Římě. Je jediným Čechem, kterému se této pocty dostalo. V současné době probíhá beatifikační proces kardinála Josefa Berana na diecézní úrovni.

Převoz ostatků za přísných bezpečnostních podmínek bude financovat Česká biskupská konference, bude v režii a spolupráci armád obou zemí, řekl kardinál Duka. Kardinál Beran by měl být v pražské katedrále pohřben v kapli Bartoňů z Dobenína, která od svatořečení Anežky České v roce 1989 nese také její jméno.

Stovky lidí doprovodily tři krále při tradičním průvodu Prahou

Prahou prošli tři králové na velbloudech. Průvod doprovodily stovky lidí. Kromě těch, kteří za králi přišli cíleně, průvod s velbloudy zaujal i kolemjdoucí zahraniční turisty, kteří se se třemi králi čile fotili. Touto tradiční akcí Arcidiecézní charita Praha upozorňuje na Tříkrálovou sbírku, kterou pořádá Charita ČR již

osmnáctým rokem. Výtěžek ze sbírky je určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísi a dalším sociálně potřebným.

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka udělil koledníkům požehnání v zaplněném kostele svatého Tomáše na Malé Straně. Pro požehnání si přišlo hned několik skupinek tří králů. Dlouhý průvod se pak vydal z Malostranského náměstí přes Karlův most na Staroměstské náměstí, kde králové předali dary představitelům svaté rodiny.

Kardinál Dominik Duka pronesl poselství k lidem, ve kterém jim připomenul smysl sbírky a pomoci druhým. Mimo jiné přiblížil projekty, na které bude určena část letošního výtěžku. Peníze poputují na materiální a potravinovou pomoc nejchudším, azylový dům pro maminky s dětmi v tísi v Brandýse nad Labem a na vybudování komunitního centra Farní Charity ve Vlašimi.

Sbírka pomáhá i za hranicemi České republiky, až v africké Ugandě. Část peněz je určena na zdejší nemocnici, kde je velká porodnice. "V samotné Ugandě patří k velmi významným a dobrým okresním nemocnicím," řekl ČTK kardinál Duka. Na tomto projektu spolupracuje i české ministerstvo zahraničí a Slovenská republika.

V letošním roce 2018 vynesla tříkrálová sbírka v celé České republice 114 milionů korun, v loňském roce to bylo 104,5 milionů.

Expozice církevní a klášterní turistiky oslovila tisíce návštěvníků veletrhu Regiontour 2018

Stánek církevní a klášterní turistiky navštívilo na letošním veletrhu cestovního ruchu Regiontour několik tisíc návštěvníků. V třetím lednovém týdnu akce probíhala na brněnském výstavišti.

Své aktivity v oblasti cestovního ruchu na veletrhu Regiontour 2018 prezentovalo šest českých a moravských diecézí, Konference vyšších představených ženských řeholí a opolská diecéze jako zahraniční partner.

Největší zájem měli návštěvníci o nabídku pokojného zázemí na farách či v kláštorech, kde je možné najít prostor pro odpočinek a obnovu duchovních, duševních i fyzických sil. Součástí byla i zahraniční nabídka – hotel Rybak v polském městě Nysa. Návštěvníci se zajímali také o možnosti návštěv poutních míst a termíny poutních slavností.

Na stánku byli přítomni i řeholníci a kněží, kteří hovořili s návštěvníky o nabídkách klášterní turistiky a návštěvníci neváhali využít jejich přítomnosti třeba i k rozhovoru o životě v klášteře.

Návštěvníci obdivovali především vystavené modely dřevěných kostelů z Pobeskydí, mezi nimiž mohli najít také model dřevěného kostela Božího Těla v Gutech, který byl v létě loňského roku zničen při požáru.

Atmosféru poutního místa návštěvníkům alespoň trochu přiblížila socha sv. Rity, která je patronkou několika poutních míst v partnerské diecézi Opole.

Velký zájem ze strany veřejnosti ukazuje, že církevní a klášterní turistika se stává nedílnou součástí nabídky v oblasti cestovního ruchu.

*Podle zpráv České biskupské konference
a České tiskové kanceláře*

Cesta papeže Františka do Chile a Peru

Při své 22. apoštolské cestě během pontifikátu navštívil papež František ve dnech 15. - 22. ledna 2018 Chile a Peru. V těchto dvou zemích Jižní Ameriky byl naposledy před třiceti lety papež Jan Pavel II.

Papež František se při návštěvě v Chile vracel k těžkým tématům studu, bolesti. Zdůraznil také důležitost blízkosti a jednoty. O zneužívání dětí papež řekl: „*Nezbývá mi nic jiného než vyjádřit bolest a stud, který cítím před nenapravitelnou škodou způsobenou dětem ze strany služebníků církve,*“ a doplnil, že jediným řešením podle něj je: „*prosit Boha, aby nám dal světlo nazývat skutečnosti pravými jmény a mít odvahu žádat omluvu.*“

Téma blízkosti se odráželo i ve Františkově promluvě o chudých. Podle něj (stejně jako dle sv. Hurtada) není problémem dát chudým najíst, obléci je nebo ošetřit, ale „*vzít v úvahu, že chudý, odsouzený, nemocný, vězeň, bezdomovec, že ti všichni mají právo, aby se posadili k našim stolům a cítili se mezi námi doma, v rodině.*“

Papež František sloužil mši svatou na letišti Maquehue, kde pozdravil domorodé obyvatele Mapuče v jejich rodném jazyce a vyzval přítomné, aby se stali tvůrci pokoje. S některými z nich se setkal i při společném obědě v domě „Madre de la Santa Cruz“.

S mladými lidmi se setkal papež v Sanktuáriu Maipú v Santiagu, kde jim předal motto jezuitů Alberta Hurtada: „*Co by na mém místě dělal Kristus?*“ a vyzval je, aby nikdy neztratili spojení s životem a aby nezapomněli mít rádi svoji zemi; řekl jim: „*Nemyslím si, že byste bez lásky k vlasti mohli milovat Ježíše a Boha. Pokud nebudete vlastenci – nikoli šovinisti – ničeho v životě nedosáhnete.*“

Při návštěvě Katolické univerzity opět papež zdůraznil, aby se věnovala obzvláštní pozornost domorodým komunitám a hledal se nový prostor pro dialog. O Peru, kde je druhá zastávka papežovy jihoamerické mise, řekl, že je to země snů, ale měla by se snažit, aby tou byla nadále také země, která nabízí pohostinství, protože jak dále řekl: „*Není křesťanské radosti, dává-li se pocítit druhým, že je jich mnoho nebo že pro ně není u nás místo,*“ varoval František a naléhal, abychom byli pozorní vůči druhým, kteří zažívají nespravedlnost, vykořisťování a nemají důvod k oslavě. Ježíš dělá zázraky a i „*každý z nás může začít zázrak, každý z nás je pozván, aby se účastnil zázraku pro druhé.*“

Mimo program papež v letadle ve výšce 36 000 stop neplánovaně při letu ze Santiaga do Iquique církevně oddal jednoho stewarda s letuškou, kteří ho od začátku týdne doprovázeli při jeho cestě a církevní sňatek kvůli italskému zemětřesení v roce 2010 odložili. Asi by si nikdy nepředstavili, že je bude oddávat papež.

Svoji návštěvu Peru Svatý otec zahájil v Puerto Maldonadu v Amazonii. Tam vyzval místní vládu a úřady, aby považovaly původní kmeny za legitimní partnery a braly ohled na jejich kultury a tradice při dojednávání obchodních projektů. František rovněž odsoudil sexuální zneužívání místních žen.

„*Domorodé amazonské národy nikdy nebyly v takovém ohrožení jako nyní,*“ řekl papež na sportovním stadionu v Puerto Maldonadu, kde se setkal se čtyřmi tisíci zástupci amazonských indiánů. Ti ho přivítali zpěvy a tanci a postupně k němu promluví zástupci různých kmenů. Zdůraznili, že chtějí vzdělání pro své děti, ale nechtějí, aby škola zničila jejich prastaré tradice.

Papež rovněž kritizoval, že obchodní zájmy a těžba ropy, plynu, dřeva a zlata neberou ohled na původní obyvatele regionu. Svými slovy si vysloužil opakovaný potlesk a souhlasné bubnování domorodců. Při této příležitosti předal papež František zástupcům Amazonie překlad encykliky „*Laudato si*“ do několika domorodých jazyků.

Papež František pak navštívil oblast, kterou loni zdevastovaly silné lijáky. Vyzval místní obyvatele, aby neztráceli naději, a na pláži nedaleko města Huanchaco odsloužil svou první veřejnou mši v zemi pro zhruba 200 tisíc věřících.

„*Naplňujte stále váš život evangeliem. Ježíš vše přetváří, obnovuje a utěšuje. V Ježíši máme sílu Ducha, abychom nepřijímali jako normální to, co nám škodí, a nepokládali za „přirozené“ to, co působí naši duchovní vyprahlost, ba co hřř, okrádá nás o naději,*“ řekl ve své homilii Svatý otec.

Svatý otec připomněl, že zná úctu a lásku, kterou tato země chová k Madoně, která mu je oporou a přivádí ho k Ježíši. Na závěr proto vyzval věřící, aby po něm opakovali slova námořnické písně: „*Madono, útočiště naše, uděl mi své požehnání. Daruj nám pokoj a lásky mnoho.*“

Odpoledne se pak setkal s kněžími, řeholníky, řeholnicemi a seminaristy z církevních oblastí severního Peru v semináři sv. Karla a Marcela. Při setkání papež František řekl: „*Naše povolání bude mít stále dvojí rozměr: kořeny v zemi a srdce v nebi. Takže, když chybí jedno z nich, náš život pomalu hnije.*“

Papež zaměřil svoji promluvu na tato témata: radostné sebevědomí, hodina povolání a nakažlivá radost. Vybidl přítomné, aby si vzpomněli na hodinu svého povolání, kdy byli „*dotknuti pohledem Ježíše, protože, když zapomeneme na tuto hodinu, zapomeneme na náš původ, na naše kořeny; a když ztratíme tyto základní souřadnice, dáme stranou tu nejdůležitější věc, kterou zasvěcená osoba může mít: pohled na Pána.*“

Dále papež připomněl, že je důležité nezapomínat na prostou víru a neopovrhovat lidovou zbožností. „*Nestaňte se profesionály posvátnosti, kteří zapomínají na svůj lid, odkud vás Pán povolal.*“ vybidl papež přítomné a předal jim modlitbu sv. Františka Solana, velkého kazatele a přítele chudých: „*Můj dobrý Ježíši, můj Spasiteli a příteli. Co vlastním a ty jsi mi to nedal? Co vím a ty jsi mě to nenaučil?*“

Během posledního dne svého pobytu v Peru uctil papež František památku svatých v římské katedrále a setkal se s tamějším episkopátem. Před odletem pak jeho návštěva vyvrcholila mší na vojenském letišti v Limě, kterou navštívilo zhruba 1,3 milionu věřících. Večer pak Svatý otec odletěl zpět do Říma.

Podle zpráv České biskupské konference

Kronika České misie v Chicagu v roce 2017

Svatost manželství si vzájemně udělili:

- 02 – 11 Ján Lizák
Lanka Jurčová
08 – 19 Milan Neupauer
Mária Badovská
11 – 30 Radim Žvák
Lenka Kašparová
12 – 09 David John Chmelina
Karen Mary Lucas

Pokřtěny byly děti:

- 01 – 08 Mária Katarína Neupacrová
02 – 11 Ján Lizák
03 – 18 Matias Neomany Ringoš
04 – 09 Mila Ann Marks
04 – 23 Erik Kesler Patek
04 – 23 Philip Jan Lehotsky
04 – 23 Vincent Matej Rošťák
05 – 20 Klára Anna Draxler
07 – 23 Jakub Čížik
07 – 30 Dominika Lizák
10 – 28 Tyler Joseph Bucek
10 – 28 Abigail Alena Luther
11 – 11 Laura Anna Horevajová
11 – 11 Ema Vojtkovská
11 – 12 Ivona Pasková
11 – 30 Nikol Marie Žvák

Dospělá byla pokřtěna:

- 04 – 15 Jana Kateřina Korečková

Svatost biřmování přijala:

- 04 – 15 Jana Kateřina Korečková

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

- 04 – 15 Jana Kateřina Korečková
05 – 14 Victoria Basista
05 – 14 Karolína Budzáková
05 – 14 David Grivalský
05 – 14 Miroslav Horňák
05 – 14 Lukáš Majerčák
05 – 14 Zdenka Majerčáková
05 – 14 Lukáš Martančík
05 – 14 Michael Rošťák
05 – 14 Nicole Rusnaková
11 – 30 Radim Žvák
11 – 30 Lenka Kašparová

Na věčnost byli povoláni:

- 01 – 18 Emilie Sovová
02 – 24 Zuzana Toufarová
03 – 27 Edward Vedral
07 – 09 Eliška Hine
07 – 16 Luděk Černý
08 – 03 MUDr. Rudolf Mišurec
08 – 09 Blanka Příkazská

- 09 – 09 Josef Zeman
09 – 30 Dagmar Goliášová
10 – 23 Markéta Kyjánková
11 – 27 Anastazie Podařilová

V roce 2017 bylo celkem:

- 4 svatby
16 křtů dětí
1 křest dospělého
1 biřmování
12 prvních svatých přijímání
7 pohřbů

Významné události

- 01 – 07 Tříkrálový večer v klubu misie, hraje Cimbálová muzika
01 – 14/15 Duchovní obnova: Uzdravení manželství, vede Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska
01 – 22 Dětský karneval v maskách
02 – 4/5 Duchovní obnova: Osobní modlitba vede Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska
02 – 12 Oslava a kulturní program při 90. narozeninách Edwarda Vedrala
02 – 25 Maškarní bál, hraje DJ Tony
03 – 12 Film: Občanský průkaz a beseda v klubu s herečkou Jenovéfou Bokovou
03 – 19 Výroční schůze České Misie, volba Misijní rady
04 – 15 Velikonoční vigilie
04 – 16 Pomlázková zábava a tradiční výstava a košt vína, hraje místní Cimbálová muzika,
04 – 30 Nedělní snídaně pro veřejnost v klubu misie – účastní se i mnoho Američanů
05 – 07 Májová pouť k P. Marii do Lisle
05 – 14 První svaté přijímání dětí
06 – 03 Svatodušní vigilie, slavíme ji podobně jako vigilii Velikonoční se sedmi čteními, žalmy a obnovou svátosti biřmování
06 – 2, 3, 9, 10 Rummage sale
06 – 10 Pietní vzpomínka na 75. výročí vyhlazení Lidic – modlitba u památníku
06 – 10 Pouť do Indiany ke Sv. Janu, kde je křížová cesta a na Horu Karmel, kde máme mši sv. a Mariánskou pobožnost
06 – 18 Oslava Dne otců - Piknik na zahradě misie opět hraje Cimbálová muzika
08 – 14/19 Dětský tábor u Michiganského jezera v Union Pier, program zajišťuje Jana Korečková z Olomouce za asistence maminek dětí, duchovní vedení Mons. Hladík, vše se koná na chalupě manželů Josefa a Libuše Bučkových, kterým patří velký dík
09 – 10 Výroční piknik misie v městské zahradě v North Riverside, začal tradičně mši svatou, pokračovala výborná zábava s dobrým jídlem a pitím, přišlo několik stovek lidí a

počasí se opět vydařilo, na pikniku probíhá registrace z místního konzulátu ČR k volbám do poslanecké sněmovny
09 – 23 Českou misií navštívil Mons. Petr Esterka, náš krajanský biskup z Kalifornie
09 – 24 Slavnostní mši svatou na 78. Moravském dnu v Litevském centru v Lemont oslavuje opět biskup Esterka a Mons. Hladík, hraje kapela Skaličané
09 – 19/26 Misie hostí kapelu Skaličané ze Slovenska, která vystupuje na Moravském dnu a dalších akcích v Chicagu
09 – 30 Boučkově loutkové divadlo z Jaroměře v Čechách opět navštívilo Chicago, umělci pobývají v misií skoro týden, hrají pro děti v klubu misie dvě pohádky a v tvůrčí dílně si děti vyrábějí vlastní loutky
10 – 08 Tradiční pouť na Holy Hill ve Wisconsinu, je opět vypraven autobus a další poutníci přijíždějí auty
10 – 14 Oktoberfest - populární melodii hraje DJ Tony a publikum se velice baví u chutného pivního moku a výborných jídel, zábava je předčasně ukončena velkou bouřkou a následně celou noc čerpáme a vymetáme vodu z celého suterénu
10 – 15 Událost roku: Vítáme našeho nového kněze Fr. Vojtěcha Dvoutetého, kapucína, rodáka z Moravy, který naposledy působil v Praze. Po mši svaté se koná varhanní koncert v kostele na našich nových varhanách – hraje prof. Hana Bartošová z Brna. Odpoledne oslavujeme 90. narozeniny našeho kostelníka pana Karla Chrobáka
10 – 22 Podzimní pouť do Lisle, uzavíráme jubilejní rok Panny Marie Fatimské
12 – 03 Mikulášská besídka v kostele s programem dvou skupin dětí, Mikuláš naděluje dárky, přišlo kolem 120 dětí s rodiči
12 – 24 Slavíme tradiční českou půlnoční mši svatou, hodinu před tím se zpívají české a slovenské vánoční koledy za doprovodu cimbálové muziky
12 – 31 Silvestra oslavujeme v klubu misie a od 11.00 do 12.00 v noci máme v kostele adoraci a děkovnou pobožnost

Hospodaření

Zůstatek 2016:	\$ 29,874.55
Příjmy 2017:	\$ 215,072.19
Vydání 2017:	\$ 161,866.08
Zůstatek 2017:	\$ 83,080.66

Dluhy České misie:

K 31.12. 2016 byl dluh	\$ 50,000.00
V roce 2017 se splatilo	\$ 50,000.00

Veškeré dluhy jsou k 31.12. 2017 splaceny

Poděkování dobrodincům České misie

V průběhu celého roku 2017 na fond kostela České misie přispěli:

**Mezi „Stavitele chrámu“
s dary vyššími než \$1000 se řadí:**

Christian Klíma
Karel Chrobák
Martina Novotný
Jan Paďour
Jiří Štefl
na památku Jaroslava Sudíka
Alice Rivera
na památku Edwarda Vedrala
Mark a Marie Novákoví
na památku Blanky Příkazské
Věra Ann Borýsek
na památku Josefa Borýska
George Boleslav - na památku
Rudolfa a Anděly Boleslavových
Janice Novak
na památku Dr. Karla Nováka
Maria a Ray Vedral
John Kyncl M.D. a Míla Kyncl M.D.
Zdenka Blum
Ronald a Jana Krčkoví
Anthony a Carmella Jandáčkoví
Jiří a Lenka Petráturovi
Alice Vedralová
Anna Švehla
Ladislav a Marie Murárikovi
John a Rosemary Škachovi
Michael Vukson a Anna Minařík
Nejmenovaný dárc

Dary \$ 500 - \$ 999 věnovali:

Československé Rádio Chicago
Maria Mankoš
John Novotný, Kanada
Slovenská Misia Chicago

Pavol Rošťák
Christine Skypala Seibert
Joseph Kučera, M.D.
Helena Pur na památku Richarda Pura
Milan a Mária Neupauerovi
Ludvík a Ivana Pospíchalovi
Vojtěch a Maria Chládkovi
Joseph Kocáb
Josef a Libuše Bučkoví
František Schultz
Pavel a Marie Cíchovi
Ingrid Chybík
JUDr. Jaroslav Horký, Praha
Joseph Pařenica
Radim a Lenka Žvakovi
Jiří a Marie Jakubcovi
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
Další nejmenovaní dárce

Dary \$ 100 - \$ 499 věnovali:

Moravská Kulturní Společnost Chicago
na památku Blanky Příkazské
Czech Catholic Union Cleveland
Midwest Slovak Pastoral Seminar Chicago
St. John Nepomucene Parish Cleveland
St. Wenceslaus Day Committee Cleveland
St. Ann Society No.18 CCU Chicago
Sdružení Československých Exulantů
Barbara Marik, Funeral Home
Miloslava Douša
Stanislav a Margaret Borýskovi
Edward a Frances Zebig
Jan Kuběna
Vladka Linda Sovova
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Andrew a Jackie Morrical
Josef Pavlica

Kamila Zeman
Amalie Klimeš
Božena Novotná
Stanislava Coufal Mišurec
Louis Rafaj
Mary Hrach
Agnes Hrudkaj
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Frank and Camellia Menšík
Jitka Higgins
Věra Černá
Joseph Zacharda
Vlasta Šnéberger
Jana Karásek
Marta Rathanová
Miroslav a Eva Mizerákoví
Stefan Selvek
Sonia Škubal
Cyril Příkazský
Blanka Herz
Vlasta Vicenik
Rostislav a Irena Ticháčkoví
Rose Tornil
Jerry Otec
Jaroslava Kulhánek
Eva Aprim
Zdenka Kadlček
Jaroslava Zolmanová
Tomáš Hruboš
Jaromír a Hana Smažilovi
Daší nejmenovaní dárce

Všem dobrodincům

České misie vzdáváme upřímně

Pán Bůh zaplať

a pamatujeme na ně často
v modlitbách a při mších svatých.

Milí přátelé a dobrodinci České misie v Chicagu

Brzy oslavíme již neuvěřitelných 10 roků, kdy Česká misie v únoru 2008 zakoupila nový kostel v Brookfieldu. Po celou tu dobu se zde naše činnost úspěšně rozvíjí. Též uplynulý rok 2017 pro nás byl opět požehnaný. V duchovní oblasti pokračují české mše svaté nejen o nedělích a svátcích, ale i každý všední den. Před každou mší svatou se společně modlíme růženec a navíc vždy v pondělí konáme po mši modlitby za nemocné, ve čtvrtek je adorace Nejsvětější svátosti, na první pátky pobožnost k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu o prvních sobotách Mariánské večeřadlo. Velikou vzpruhou se pro naši misii stal nový český kněz Fr. Vojtěch Dvouletý z kapucinského řádu, který přišel v říjnu jako pomocník Mons. Hladíka. Dále v misii pokračuje výuka českého jazyka, vlastivědy a náboženství v sobotní škole kardinála Berana, kam dochází přes dvacet českých dětí. Náboženství učí kněží, český jazyk a vlastivědu obětavé učitelky - zdejší pani Marta Rathanová a z mladé generace pastorační

asistentky nejprve Dominika Brabcová z Českých Budějovic a tu nyní vystřídala Lenka Odehnalová z Malhostovic u Brna, pro kterou jsme zajistili pracovní vízum na dva a půl roku. Ostatní duchovní a kulturní aktivity misie máme v přehledu vypsány na předchozí stránce. Hospodaření misie v uplynulém roce bylo opět velmi úspěšné. Po deseti letech se nám podařilo splatit všechny dluhy na novém kostele. To však neznamená, že můžeme spát na vavřínech. V roce 2017 jsme započali s klimatizací pro kostel a velký sál. Bohužel Mexická firma zcela zklamala a museli jsme se s ní rozloučit, dílo dokončí firma Americká. V budoucnu nás budou čekat další opravy v suterénu a generální oprava střech a okapů na kostele. To vše můžeme realizovat díky darům věřících v kostele i darům, které nám posíláte poštou. Za vše upřímně děkujeme i za předplatné Hlasů národa a podporu tisku. Kež Vám všechno Pán Bůh odmění. Pamatujeme na Vás i Vaše rodiny v modlitbách. Kež Vám všem po celý rok 2018 Hospodin žehná.

Mons. Dušan Hladík

Noví církevní představitelé v Praze

P. Petr Prokop Siostrzonek OSB břevnovským arcipatem

V neděli 14. ledna 2018, v den 1025. výročí posvěcení kláštera, při mši svatě v břevnovské bazilice sv. Markéty přijal opatskou benedikci arcipat P. Petr Prokop Siostrzonek OSB od kardinála Dominika Duky OP. Předchůdcem nově zvoleného opata byl Anastáz II. Opasek (1947–1999). V době od 4. září 1999 pak byl představeným břevnovského arcipostství převor-administrátor P. Petr Prokop Siostrzonek.

Ten byl zvolen opatem Kapitulou Benediktinského arcipostství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově dne 21. listopadu 2017, za předsednictví P. Edmunda Wagenhofera, praese Slované benediktinské kongregace sv. Vojtěcha. Stal se tak 61. opatem břevnovského kláštera.

14. ledna 993 založil dle legendy Slavíkovec sv. Vojtěch spolu s českým knížetem Boleslavem II. na Břevnově první klášter. Přivedl sem z Říma benediktinské mnichy, kteří dostali za úkol podílet se na christianizaci vznikajícího státního útvaru. Od té doby se začíná psát historie Benediktinského opatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, jednoho z nejvýznamnějších duchovních center na území dnešní Prahy. V roce 1993 byl břevnovský klášter povýšen papežem Janem Pavlem II. u příležitosti tisíciletého výročí založení kláštera na arcipostství a jeho opatovi náleží čestný titul arcipat.

Prokop Siostrzonek se narodil 9. srpna 1957 v Českém Těšíně, kde absolvoval gymnázium. V letech 1976–1983 studoval teologii na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. V roce 1977 se setkal s P. Alešem Gwuzdem, který byl převorem a farářem u sv. Markéty v Břevnově do roku 1950. Stejně jako ostatní představení klášterů byl internovaný, pak pracoval jako horník, posléze jako výpomocný duchovní v Českém Těšíně. Pod jeho vedením se stal Petr Siostrzonek tajným novicem v řádu. Období mezi lety 1979 až 1981 prožil na vojně, kam musel nastoupit uprostřed teologických studií. Během studií na bohoslovecké fakultě složil 11. července 1982 první mnišské sliby, řeholní jméno Prokop mu vybral v rámci šifrované korespondence opat Opasek. Na kněze byl vysvěcen v Olomouci 25. června 1983. Jako kněz působil ve farnostech olomouckého arcibiskupství v Ostravě-Porubě, Trinci, Valašském Meziříčí a u Svatého Mořice v Olomouci. V důsledku smrti kněze Gwuzda vstoupil Prokop Siostrzonek v přímou tajnou komunikaci s opatem Opaskem. Jeden z těchto dopisů byl odhalen StB, která mu v rámci vyšetřování nabídla spolupráci. Jelikož ji Prokop Siostrzonek odmítl, ztratil státní souhlas s vykonáváním funkce kněze a pracoval v Tesle v Rožnově po Radhoště (1987–1988). Na základě komunikace s opatem Opaskem vyhledal opata Augustyna Jankowského z kláštera benediktýnů v Týnci u Krakova, u kterého složil 26. července 1987 věčné sliby vázané na klášter v Břevnově. Po získání státního souhlasu byl kaplanem ve Strážnici a v létě 1989 byl přeložen do Ratají u Kroměříže. V prosinci 1989 jej jmenoval opat Opasek převorem Benediktinského arcipostství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově. Aktivně se podílel na přípravě restituce břevnovského kláštera a jeho obnovy. Po smrti břevnovského arcipata Anastáze Opaska v létě 1999 byl zvolen převorem-administrátorem kláštera a dne 21. listopadu 2017 byl zvolen arcipatem.

Mons. Zdenek Wasserbauer pražským pomocným biskupem

Papež František 23. ledna 2018 jmenoval nového pomocného biskupa pro pražskou arcidiecézi. Stal se jím její generální vikář Mons. Zdenek Wasserbauer. Na 112. Plenárním zasedání České biskupské konference v Praze to oznámil Apoštolský nuncius v ČR, Mons. Giuseppe Leanza.

Nový biskup při oznámení jmenování mj. poděkoval Bohu za dar víry i kněžské služby či důvěru, které se mu jmenováním dostalo.

Věřícím řekl, že chce být jejich pomocným biskupem, více než biskupem světicím: „*Biskup má být cítit po ovcích a přinášet Boží vůni. Prosím o vaši modlitbu, aby u mne tyto dvě věci platily.*“

Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer Th.D. je knězem pražské arcidiecéze. Narodil se 15. června 1966 v Novém Městě na Moravě. Vyrostl v malé vesnici Sázava na hranicích Čech a Moravy. Poté, co vystudoval gymnázium ve Žďáru nad Sázavou, pokračoval na Vysoké škole zemědělské v Praze - Suchdole, kterou ukončil inženýrským titulem. V letech 1989 – 1990 absolvoval základní vojenskou službu. V roce 1990 pak zahájil studia bohosloví na obnovené Katolické teologické fakultě v Praze Dejvicích. Po roce byl kardinálem Tomáškem vyslán k dalšímu studiu na Papežské lateránské univerzitě v Římě.

2. ledna 1996 byl ještě jako student vysvěcen na jáhna. Po návratu z římských studií byl 30. září 1996 kardinálem Vlkem vysvěcen na kněze a začal působit jako farní vikář na Praze 4 v michelské a lhotecké farnosti. Od roku 1998 pobýval opět v Římě na Papežském institutu Teresianum na postgraduálním studiu v oboru spirituální teologie. Roku 2003 ukončil svá studia obhajobou doktorské práce na téma *Teologie a spiritualita diecézního kněze v církvi jako společenství na počátku třetího tisíciletí*.

V letech 2000–2010 působil jako spirituál pražského kněžského semináře. V této funkci se spolu se sobě svěcenými bohoslovci podílel na organizování víkendových duchovních obnov v pražském semináři pro ty, kdo uvažovali o kněžství. Pro ně rovněž s bohoslovci organizoval týdenní letní pobyty na faře v Horní Plané v jižních Čechách, které v sobě kombinovaly prvky tábora a exercicií. Také v hojné míře dával různým skupinám rekolekce, exercicie a zastupoval nemocné kněze nebo kněze na dovolené.

K 1. říjnu 2010 byl uvolněn z funkce spirituála a jmenován farářem farnosti u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech. 15. ledna 2012 byl jmenován čestným kanovníkem staroboleslavské kapituly a 4. března téhož roku byl do této funkce instalován. K 1. květnu 2014 se navíc stal okrskovým vikářem III. pražského vikariátu. 1. května 2015 byl jmenován ředitelem kurie pražského arcibiskupství. 18. června 2015 byl uvolněn z funkce čestného kanovníka ve Staré Boleslavi a místo toho byl jmenován sídelním kanovníkem metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze. 24. 3. 2016 byl s platností od 1. dubna 2016 jmenován generálním vikářem pražské arcidiecéze.

23. ledna 2018 ho Svatý otec František jmenoval pomocným biskupem pražské arcidiecéze a titulárním biskupem z albánského Butrintu.

Podle zpráv České biskupské konference

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 10. února 2018 v 8,00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

DJ TONY

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů.

Vstupné:

DOBROVOLNÉ

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2018?

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

Český dům pro poutníky v Římě

nabízí ubytování a další služby
pro jednotlivce a skupiny poutníků.
Dům se nachází 10 minut pěšky od Vatikánu,
autobusové a vlakové spojení je po celém Římě.
Cena za osobu a noc se snídaní je od 30 €,
jsou možné skupinové a sezonní slevy.

Via delle Fornaci, 200

00165 Roma, Italia

Tel: + 39 06 636 256

+ 420 577 440 070

velehrad.roma@gmail.com

www.velehrad.it

Bolestná vzpomínka

*S hlubokou bolestí v srdci
si připomínáme druhé výročí,
kdy Bůh povolal na věčnost
našeho jediného syna*

Edwarda Vedrala

**Skonal tiše smířen s Pánem Bohem
29. ledna 2016 ve věku 63 let
po mnohaletém boji s rakovinou.**

Narodil se v Chicagu 21. září 1952.
Graduoval na St. Ignatius High School,
pak studoval na Illinois University.
Postupně byl zaměstnán jako návrhář a
konstruktér železných zábradlí u dvou firem,
než si založil vlastní firmu EDV Corp.
Od malička se aktivně angažoval ve zdejších
exulantských a krajanských spolecích:
navštěvoval Českou katolickou školu,
byl činný v Moravské kulturní společnosti,
za kterou mimo jiné po řadu let dělal Mikuláše
v krajanském domově pro seniory, rovněž v Besedě.

**Vzpomínková mše svatá za něho bude sloužena
v neděli 11. února 2018 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě s námi.*

**Trudy Vedral, manželka s její dcerou Viktorií
Alice Vedralová, matka
Alice, Marie, Ludmila, Pavlína,
Blanka, Albína a Dana, sestry
a ostatní pozůstali z kruhu rodiny, příbuzných
a přátel v USA a v České republice**

* * *

Alice Vedralová
děkuje všem příbuzným a přátelům,
kteří se za ni modlili
v době její nedávné hospitalizace v nemocnici.

Vroucí vzpomínka

*13. února 2018 tomu bude pět roků,
kdy nás navždy opustil náš milovaný manžel,
tatínek, dědeček, syn a bratr, pan*

František Čeveliček

Narodil se 24. března 1945 v Babicích na Moravě. V roce 1967 se
oženil s manželkou Marií a roku 1968 se jim narodila dcera Eva.

Do USA přišel se svou manželkou a dcerou v srpnu 1969 a
usadili se v Chicagu. V září 1974 se jim narodil syn Dennis.

V Americe pracoval jako programátor počítačů
v Navistar a Montgomery Wards.

Zemřel 13. února 2013 po dlouhé a těžké nemoci ve věku 67 let.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v sobotu
24. února 2018 v 6.30 večer v České misii v Brookfieldu

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

**Marie Čeveličková, manželka
Eva Čeveličková-Kenzalová, dcera s manželem Larrym
Dennis Čeveliček, syn
Justin a Nicholas, vnoučata
Ludmila Čeveličková, matka
Ludmila Čeveličková, sestra v České republice**

Upřímná vzpomínka

*22. února 2018 si připomeneme
jedenácté výročí, kdy Všemohoucí Bůh
povolal na věčnost našeho přítele
a bratra v Kristu, pana*

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.

Opočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho
budeme obětovat v kostele České misie
ve středu 21. února 2018 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho
vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.*

**Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie**

Josef Novotný – kostelník ve vánočně
vyzdobeném kostele v Křepicích na Moravě

Srdečné blahopřání *milému bratrovi* **Josefu Novotnému,** k 65. narozeninám, které oslaví 5. února 2018

Vše nejlepší,
hojnost Božího požehnání a ochrany,
jakož i stále zdraví,
dobrou životní pohodu a
dostatek síly a trpělivosti
pro službu kostelníka v křepické farnosti
přejí

*bratr Jan od Pacifiku z Kanady
a sestry Jarmila a Majka s rodinami
z moravské metropole z Brna*

Věrnému odběrateli a čtenáři Hlasů národa
se s přáním všeho dobrého připojuje
Mons. Dušan Hladík z Chicaga a celá redakce časopisu

Uložte si do kalendáře

Vážení přátelé,

Vstupujeme do mimořádného roku 100. výročí založení Československa. Rád bych Vás již nyní pozval na hlavní oslavu, kterou při této příležitosti uspořádáme. Bude se konat v **pátek 28. září 2018**, tedy symbolicky v Den české státnosti, který je zároveň svátkem Sv. Václava.

Chicago a americký Středozápad byly nejvýznamnějším centrem české imigrace v USA od poloviny 19. století. Bez podpory Charlese Crana, místních Čechoameričanů a dalších přátel by Československo pravděpodobně nevzniklo. Poskytli klíčovou podporu Tomáši Garriguovi Masarykovi a Edvardu Benešovi, prvním prezidentům Československa a také profesorům Chicagské univerzity. Slavnostní galavečer připomene fascinující příběhy, které provázely vytvoření naší novodobé státnosti a také její obnovení po druhé světové válce. Mezi čestnými hosty budou představitelé rodin a institucí, které si zaslouží obzvláštní poděkování. Součástí programu bude historická prezentace, hvězdná hudební vystoupení a také výstava výtvarného umění. Alfons Mucha, Albín Polásek a Vojtěch Preissig se silnými vazbami na Chicago byli nejen věhlasnými umělci, ale také silnými českými patrioty.

Mé velké poděkování patří hlavnímu sponzorovi chicagských oslav České zbrojovce, její americké pobočce CZ-USA.

Novinky o programu galavečera a také dalších oslavách 100. výročí vzniku ČSR v Chicagu a na americkém Středozápadě Vám budou k dispozici na naší speciální webové stránce www.czechcentennialchicago.cz a také mé oficiální facebookové stránce www.facebook.com/Borek-Lizec-730175033828121

Nabídneme Vám historické noviny, video-rozhovory s osobnostmi, oznámíme podrobnosti k hudebnímu programu a další překvapení.

Děkuji za Vaši pozornost věnovanou mému dopisu. Budu Vám velmi vděčný, když jej budete sdílet s Vašimi přáteli.

Přeji Vám úspěšný vstup do významného roku 2018!

Bořek Lizec

Generální konzul České republiky v Chicagu

SAVE THE DATE

Friday, September 28, 2018

Czech Centennial Gala

Celebrating 100 years since the creation of Czechoslovakia
Honoring Chicago's contribution to the modern Czech statehood

Special guests, music, art, historic presentation and more

Followed by the Moravian Day weekend and other programs

Main Sponsor

Partners

Organizer

www.czechcentennialchicago.cz

MLADÝM

Jak se odvděčíme Hospodinu za to, co nám prokázal?

Může nějaké slovo plně vystihnout Boží dobrodiní? Je jich přece tak velké množství, že je nelze ani spočítat; a jejich velikost je taková, že stačí jediné z nich, abychom byli zavázáni nekonečnou vděčností tomu, který nám je prokazuje.

Jedno však nechceme a nemůžeme nechat upadnout v zapomenutí, a žádný z těch, kdo mají zdravý rozum a přemýšlejí, nemůže o tomto dobrodiní mlčet, i když se mu k tomu nedostává vhodných slov: Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobnosti, prokázal mu čest, že může Boha poznávat, a ozdobil ho rozumem, a tím jej vyzdvihl nad ostatní živé tvory. Dal mu také schopnost těšit se z neuvěřitelné krásy ráje a ustanovil jej pánem nade vším, co je na zemi. Člověk se však nechal přelstít hadem, upadl do hříchu a skrze hřích do smrti a do všeho, co s ním souvisí. A přesto jej Bůh neopustil. Jako první pomoc mu dal zákon, pak ho svěřil andělům, aby ho chránili a pečovali o něho. Posílal proroky, aby ho usvědčovali ze špatnosti a učili ctností; náporů zla vymycoval, zaslíbeními probouzel jeho zájem o dobro a nezřídka ukazoval na příkladech různých postav, k jakým koncům to obojí vede, aby jiné lidi předem varoval. A když jsme po tom všem přesto setrvali v nevěře, ani tehdy se od nás neodvrátil.

Boží dobrota nás neopustila, ani jsme nedokázali zničit jeho lásku k nám svou hloupostí, v níž jsme pohrdali poctami, jimiž nás zahrnoval, a chovali jsme se k svému dobrodinci urážlivě. Naopak jsme byli vytrženi ze smrti a navraceni životu skrze našeho Pána Ježíše Krista. A způsob, jakým nám bylo v této věci prokázáno dobrodiní, je ještě obdivuhodnější: *Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka.*

A jinde: On nesl naše utrpení, vzal na sebe naše bolesti, byl zraněn pro nás, abychom jeho ranami byli uzdraveni. Nebo: Vykoupil nás z kletby Zákona tím, že ono prokletí vzal na sebe za nás. Podstoupil nejpotupnější smrt, aby nás přivedl k slavnému životu. Nestačilo mu však přitom, aby pouze vrátil mrtvé životu; dal jim navíc milost své božské důstojnosti a připravil jim věčné odpočinutí, které nesmírností štěstí převyšuje veškerou lidskou představu.

Jak se tedy odvděčíme Hospodinu za všechno, co nám prokázal? On je tak dobrý, že nežádá žádnou náhradu za to, co nám dal. Má dost na tom, že ho za to, co nám dal, milujeme. Mám-li říci, co pociťuji, když o tom všem uvažuji, zmocňuje se mě hrůza a strach: bojím se, že jsem svou duchovní nerozvážností a utrácením času na zbytečnosti ztratil Boží lásku a že Kristu dělám jen samou hanbu.

Veleb, duše má, Pána a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní. On vykupuje můj život ze záhuby. On mě věncí láskou a slitováním. On mě miloval a za mě se obětoval.

*Z řeholních pravidel svatého Basila Velikého, biskupa
Podle Liturgie hodin*

Na střechnu Afriky (2)

aneb Carevny jdou na Kilimanjaro

Den třetí

SHIRA CAMP (3840 m n. m.) – LAVA TOWER (4600 m n. m.)
↑760 výškových metrů

Pozn. Carevna Sónia: Vzpomínám na nádherný pohled na Mont Meru, který se nám minule naskytl.

Dnes vstáváme do poměrně slušného počasí. Na tričko to sice není, ale hlavně z nebe nepadá voda. Dnes se poprvé dostaneme přes 4000 výškovou hranici. Tato etapa je ve své podstatě adaptační, protože dnes budeme nocovat ve výšce 4600 m n. m. a zítra zase budeme klesat. Podstatou tohoto výškového „pohupování“ je vystavit tělo výškové zátěži a potom mu zase ulevit sestupem o několik stovek výškových metrů. Tělo takto lépe přijímá následující přibývajících výškových metrů. Velkým pozitivem dnešního dne je, že dnes nás opustí všichni turisté, kteří jsou na šestidenním výstupu (my jsme na osmidenním). Ti mají dnešní etapu o něco delší. Což je naprostá většina společenstevníků, takže jsme velmi rádi.

Dnešní etapa vede poměrně jednoduchým terénem s minimem kamení. Opět stoupáme „pole, pole“ (pomalu, pomalu) a dokonce v chumlu turistů potkáváme tři Čechy. Pomalu, ale jistě nabíráme výšku. Dnešní oběd je naplánovaný až v tábořišti, protože tato etapa zabere pouze 4 – 5 hodin.

Ale ...

Asi 150 metrů (délkových !!!) před tábořištěm mě zcela nečekaně přepadne výšková nemoc. Hlavu mám najednou jako střep, žaludek jako při děsné kocovině a nejhorší jsou

Cíl cesty – vrchol Kilimanjara je ještě daleko a často se ztrácí v mlhách.

nohy. Ty mám jako z gumy a každý krok mi činí neskutečný problém. Mám chuť se zahrabat do nějakého hodně hustého krovu a tam na věky věků zmizet. Při vědomí mě v tu chvíli drží opravdu jen myšlenky na mé blízké. Přiznám se, že tak blbě mi snad ještě nikdy nebylo. A k tomu ještě ten pocit, že jsem někde uprostřed nějaké pustiny a v podstatě nemůžu nic dělat. Dopuju se prášky a krok za krokem se přibližuju k táboru, který je již na dohled. Naštěstí, protože stojící stany s vidinou spánku jsou pro mě neskutečnou motivací. Oněch 150 metrů jsem zvládla za celou jednu hodinu a věřte, že to bylo nejdelších 150 metrů v mém životě.

Když dorazím ke stanu, tak si jen sundám boty a vybalím spacák, i to mi koná neskutečné potíže a tak, jak jsem, zalézám do spacáku. Rychle slupnu další várku prášků a usnu během několika vteřin. Odpoledne se probouzím s téměř stejnou bolestí hlavy. Žaludek mám stále jako na vodě a výšková nemoc si vybírá další daň v podobě zvracení a „rychlého kakání“. Venku je jen pár stupňů nad nulou a fouká ledový vítr. Opět usínám a probouzím se až k večeru.

Večer je mi po prospaném odpoledni podstatně lépe, dokonce do sebe dostanu talíř horké zeleninové polévky, a ta mi udělá opravdu dobře. A pak se opět nadopuju prášky a uléhám k nočnímu spánku.

Přiznám se, že tato etapa byla opravdu strašná, každopádně jsem ráda, že jsem ji přežila.

A nesmím zapomenout na hodnocení náročnosti etapy. Za mě 5/5, ale pro zdravého jedince 2-3/5.

Pozn. Carevna Sónia: Na tuto etapu nastupuji se smíšenými pocity. Minule mi na Lava Tower nebylo moc dobře, ale první úsek byl „téměř“ rovina. Tentokrát mi to zas ta-

Velké tábořiště dosud nerozdělených výprav početných turistů.

ková rovina nepřipadá, ale jde to. Pořád čekám, kdy přijde závěrečné stoupání k cíli etapy. Už jsem myslela, že jsme na odbočce, která je zkratkou pro nosiče, aby se nemuseli drápat do kopce a rovnou šli do kempu Barranco, když mi Aron sdělil, že se připojuje cesta z jiné trasy. Ach jo. Cestou se Radaně dělá špatně, a tak jsme ji rychle uložili po příchodu do spacáku, a já věděla, že hlavně potřebuje klid. A tak jsem jen odmítala starostlivé nabídky našich černoušků, co že by jí to měli připravit k jídlu. Stále jsem jim jen říkala „něco jednoduchého, soup only“. V mezičase jsem se vydala za skalní hřebínek na záchod do kadibudky. Zázitek. Když se Radana probudila, varovala jsem ji – „když se potřebuješ vyzvracet, běž za skálu!“

Vím, že to zní sobecky, ale já byla ráda, že mám hlad a dostala jsem do sebe i večeři... Tentokrát jsem na tom byla lépe, než minule. V noci mrzlo, trochu sněžilo, takže stan byl jeden ledový příkrov. Už jsme zkušené horalky – otvor pro odvod páry jsme nechaly dostatečně velký, ponožky a to, co má zůstat suché dáváme na noc na dno spacáku nebo do igelitových tašek. Polykáme acylpyrin, magnézium... a já jsem ráda, že jím i vylučuji..., protože, když přestanete, tak je to začátek konce.

Den čtvrtý

LAVA TOWER (4600 m n. m.) – BARRANCO CAMP (3950 m n. m.)
↓ 650 výškových metrů

Ráno se probouzím již bez bolesti hlavy a protestujícího žaludku, takže to vypadá, že výšková nemoc se někam vytratila. Doufám, že navždy (a že ne, se přesvědčím při samotném výstupu na vrchol Kilimanjara).

Dnes nás naštěstí čeká naprosto pohodová, opět aklimatizační, etapa. Vlastně půjdeme pouze z kopce. Což je při výstupu na nejvyšší africkou horu jev celkem nevídaný. Ale popravdě, jsem za tuto etapu zrovna dnes moc ráda.

Vyrážíme z tábořiště Lava Tower hned po snídani. Opět si dopřáváme ovesnou kaši doplněnou o rozinky a čokoládu z vlastních zásob a i v této nadmořské výšce dostáváme

Technické zázemí tábořiště s kuchařským stanem a kadibudkami v pozadí.

Dáváme si chutný oběd a pak vychutnáváme odpočinek.

čerstvé ovoce. Teplota je mírně nad nulou, ale včerejší poměrně silný vítr ustal již v noci. Sestup začíná trochu náročnějším skalnatým úsekem, ale není to nic náročného nebo nebezpečného. Přirovnala bych to k sestupu z tatranských vrcholů. Občas byla potřeba použít i ruce, ale opravdu nic horolezeckého.

Hodně lidí má představu, že na tak vysoké kopce se dá jen „horolezcovat“. Ano, na většinu z nich. Ale Kilimanjaro je opravdu jen obyčejný kopec, na který z pohledu terénu vyleze každý, kdo se vydrápe např. na Kriváň. A to si troufám říct, že v Tatrách jsou mnohem náročnější úseky (např. Priečné sedlo).

Takže sestupujeme opět v pohodovém tempu „pole, pole“ (pomalu, pomalu). Asi po 200 sestoupaných výškových metrech začíná pršet. Ano, jsme přeci v Africe!

Se snižujícími se výškovými metry se opět objevuje vegetace a krajina kolem se již nezdá tak drsná a nepřístupná. V protisměru potkáváme skupinu šesti dívek, později se z knihy „hostů“ v tábořišti dovídáme, že se jedná o Švédky. Vycházely z jiného místa než my, takže mají jinou trasu. Již včera dorazily do Barranco Campu (náš dnešní cíl) a teď jdou na aklimatizační výstup na Lava Tower, kde se naobědvají a poté sestoupí zpět do Barranco Campu. Výstup v silicím dešti jim opravdu nezávidíme.

Po třech hodinách pohodového sestupu jsme v Barranco Campu. Čeká nás lahodný oběd a pak už jen odpočinek ve stanu, na který vytrvale bubnuje déšť.

prosím, tak laskavá a vykopla dveře?“ Ó, ano a s radostí. Švédská slečna byla evidentně ráda, že nemusí zbytek života trávit ve čtyřech tisících v kadibudce.

Vlastně je dnes Silvestr. Přiznám se, že silvestrovské veselice a pijavice nemusím a vlastně několik posledních let trávím Silvestra v Africe, a to velmi decentně. My si připijeme mátovým čajem a před devátou hodinou večerní zapneme zipy našich spacáků a za bubnování deště usínáme. Čekají nás dva velmi náročné dny.

Tato etapa se řadí k náročnějším, takže za mě 3/5.

Pozn. Carevna Sónia: Při výstupu Barranco Wall se cítím hrozně, když vidím chudáky nosiče, jak po strmých skalách vláčejí nahoru náklad - složené stoly a židle, plata s vejci pro nezbytnou anglickou snídani, na hlavách slaměné košíky se zeleninou a ovocem. Někdy se stane, že náklad upadne a ostatní musí nešťastníkovi pomáhat. Vím, je to zdroj jejich obživy, ale stojí to za to? Připadám si jako debil.

Cestou, když opět začalo pršet, ocenila jsem svou gore-texovou bundu. Avšak zapomněla jsem si zaškrtnout větrací „křídla“. A tak, jaké bylo moje překvapení, když jsem bundu sundala, měla jsem celé tričko mokré, jak mi dovnitř otvory přšelo. Ovšem úžasné merino nedopustilo, aby mi byla zima. Pam Fillipo nabídl, že nám věci usuší v kuchyňském stanu. Oblečení se neusušilo, zato nám pěkně nasmrádl banánovým gulášem, který jsme měly k Silvestrovské večeři. Pod námi svítí světla města Moshi.

Den šestý

KARANGA CAMP (4040 m n. m.) – BARAFU CAMP (4680 m n. m.)

↑640 výškových metrů

Je Nový rok. Od samého rána si všichni přejeme „Happy New Year!“ Déšť v noci ustal a před námi je stoupání do posledního výškového tábora. Etapa až na samotný závěr není náročná. Ovšem taky víme, že si ve výškovém táboře odpočineme a ještě v noci vyrazíme naopak na etapu nejnáročnější, tedy na samotný vrchol.

Stoupáme „pole, pole“ (pomalu, pomalu) a přibližujeme se k hranici, kde leží sníh. Je to spíše jen takový poprašek než souvislá vrstva sněhu. Cesta ubíhá příjemně. Asi po dvou hodinách chůze se ocitáme v mlze a před závěrečným prudkým stoupáním začíná sněžit. Je fakt zima. Již před polednem dorazíme do posledního výškového tábora.

Čeká nás oběd servírovaný tentokrát přímo do stanu. Na dnešní etapu šla s námi totiž jen část naší posádky. Tedy jen tolik nosičů, aby unesli věci na dnešek a na zítřek a kuchař s komorníkem. No, a samozřejmě průvodci. Zbytek skupiny má v podstatě dva dny volno, sestoupali z Karanga Camp do Mweka Camp, kam my dorazíme až zítra večer.

Samozřejmě sledujeme dění v táboře, protože se vracejí turisté, kteří se pokoušeli vystoupat na vrchol dnes. Vychá-

Kamenné skulptury poskládané ve tvaru ptáků při cestě.

zeli předešlou noc nahoru a poté se opět vrátili do tábora, kde na ně čekal připravený oběd, trochu si zde odpočinuli a poté ještě pokračovali zejména z důvodu aklimatizace v sestupu. No, řeknu vám, většina z nich vypadala jako zombie. Bílé unavené tváře, strhané rysy a hlavně všichni byli strašně zmrzlí. Nejen výšková nemoc, ale také neskutečná zima některým z nich neumožnila výstup. Bohužel ne všichni vyšli až na vrchol. Podle informací od průvodce slunce již zde nesvítlo téměř dva týdny. No, to jsou ale vyhlídky!

Naše posádka celé odpoledne a večer odpočívala ve stanech a my, carevny, jsme si před nadcházejícím výstupem pořád dokola říkaly, jaké jsme to krásy transjordánské, že jsme se do toho pustily!

Tato etapa se řadí k náročnějším, takže za mě dnes 3/5.

Pozn. Carevna Sónia: Cestou se zastavujeme na plošině, kde jsou z kamenů poskládané různé skulptury. Fotím jednu, která mi připomíná tvarem papuchalka z Islandu. Pak už pokračujeme celkem lehkým terénem. Před námi se zdvihá skalní stěna, na jejímž hřebeni vidím známou kadibudku. Aron mi potvrzuje, že to už je Barafu Camp. Ovšem déšť houstne a mění se ve sněžení. Po vystoupení na skalní hřeben se sněžení mění v ledové kostky o hraně 2x2x2 mm. Je to úžasné i strašné současně....

Kromě kadibudek, které jsou asi pro nosiče, jsou tu i zděné záchody – ovšem squaty. Navštívily jsme je pouze jednou – protože jsou docela daleko (a z kopce) a tak příště za stan... do sněhu – ledu.

Snažíme se marně usnout – i když na to máme zbytek odpoledne a celý večer, nedaří se. A tak si dávám jednu růžovku, třeba zaberu. Ale ouha, to se mi nevyplatí....

(Pokračování příště.)

Cestovatelky Radana a Soňa
z Moravy

Blahoslavená Laura Vicuña

Blahoslavená Laura Vicuña

Sto let po smrti sv. Jana Boska byla ke cti oltáře vyzdvíhena jedna z jeho dcer - blahoslavená Laura Vicuña, jedna z nevelkého počtu těch, které si Pán k sobě povolal už v dětském věku. A ač zemřela mladičká, podklady pro její beatifikaci čítaly 353 stran naplněných svědectvími lidí, jimž dal Bůh tu velkou milost ji znát.

Laura se narodila 5. dubna 1891 v Santiagu de Chile do těžkých časů. V zemi probíhala revoluce, do níž byl aktivně zapojen jako důstojník i její otec Josef Dominik. Jeho strana však byla poražena a on musel s rodinou přehnout do 500 km vzdáleného Temuca, kde mu manželka Mercedes porodila druhou dceru - Julii Amandu. V tomto vyhnanství nepobyli dlouho - Josefa Dominika sklátil zápal plic, jemuž po krátkém churavění podlehl. Vdova Mercedes se tak se dvěma dcerami ocitla na mizině, Josefovi bratři, příslušníci aristokracie, pohrdali touto prostou švadlenkou a odmítli se jí a neteří ujmout.

Mercedes se sice vrátila ke svému nekdějšímu povolání, ale výdělky byly mizivé, proto byla nucena emigrovat do

sousední Argentiny, kde doufala v lepší živobytí. Nalezla je v Quilquiqué, místě známém vysokou koncentrací různých dobrodruhů a emigrantů, kde hřích bujel na každém kroku. Tady vdovu s dětmi přijal pod svou střechu bývalý kriminálník a nyní zámožný statkář Manuel Mora. Lauřina matka podlehla jeho svodům a s nadějí, že se s ní ožení, se stala jeho milenkou. Hlavní motivací pro ni byla skutečnost, že její dcery nebudou hladovět a že se o ně Mora postará. Dívky se mohly po dlouhé době konečně dosyta najíst a obléct na sebe čistou sukýnku.

Mora se ke sňatku neměl, nicméně Mercedes u něj setrvala i nadále, poněvadž jeho peníze zaručily Lauře a Julii v roce 1901 přijetí do ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v Junín de los Andes, vedeného sestrami salesiánkami. Navzdory svému vlastnímu pádu matka dbala o to, aby dcery vyrůstaly jako křesťanky. Měsíční poplatek 15 pesos za každou byl pro Moru pakatel, pro ni to však byla horentní suma, kterou by si nemohla dovolit. V Junínu našly Laura a Julie teplo domova, přijetí a všudypřítomnou lásku.

U salesiánek Laura vzplála vášnivou láskou ke Kristu. Ve své dětské prostotě se rozhodla odevzdat mu svůj život - tak silně na ni zapůsobil prožitek prvního svatého přijímání. „*Můj Bože, chci Tě milovat a sloužit Ti celý svůj život. Věnuji Ti svoji duši, své srdce, sebe celou. Raději chci umřít, než abych Tě urazila hříchem,*“ zapsala si do svého deníčku. Ve stejném roce (1901) se stala členkou sdružení Mariiných dcer a okamžik, kdy jí sestra představená navlékala přes hlavu modrou stužku s mariánskou medailkou, patřil prý k jejím nejšťastnějším.

Laura byla v ústavu, kde sestry pečovaly o 33 většinou chudých dívek, vzorem pro ostatní děvčata. Pokorná, pracovitá, ochotná kdykoli pomoci, zbožná, dobrosrdečná. Nečinilo jí problém poslouchat zdravotní sestry. „*Když dělám, co je mi přikázáno, dělám to, co*

chce Bůh, abych dělala,“ říkala. V roce 1902 byla biřmována a požádala o přijetí do postulátu, jenže kvůli příliš nízkému věku byla odmítnuta. Složila tedy aspoň - se souhlasem svého zpovědníka P. Crestanella - soukromé sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Umínala si zároveň, že se bude ze všech sil snažit o to, aby lidé poznali Boha a zamilovali si ho a také aby zadostiučinila Bohu za všechny hříchy, které lidé páchají.

Matka Mercedes jezdila pravidelně do Junínu, aby se viděla s dcerami a platila měsíční apanáž. Laura jí pokaždé visela na rtech v dychtivém očekávání toho, že uslyší, že se konečně vdala a skoncovala tak s hříšným životem, leč marně. Prázdniny trávené na estancii (velké zemědělské farmě) Manuela Mory se Lauře proměnily v noční můru. Matka obě dcery prosila, aby se nemodlily před Morou a nedráždily ho tak. To ale nebylo jediné trauma, které musela Laura pod jeho střechou prožívat - byla svědkem toho, jak opilý Mora do krve mlátí její matku a přinejmenším jednou musela utéci, aby ji vilný otčím neznásilnil. Vyháněl Lauru na mráz a nakonec prohlásil, že nadále nebude oběma dívkám platit pobyt v salesiánském ústavu. Nešlo mu ani tak o pomstu jako spíše o to, aby měl jedenáctileté děvče pod svou střechou a mohl na něm ukájet své chlipné choutky, protože její matka už mu nestačila. Zvěst se donesla k představené salesiánek, která rozhodla, že Laura může v ústavu pobývat bezplatně pět let. Matka jí má dát jen šaty a boty. Za tímto časovým omezením se skrýval fakt, že za pět let měla Laura dovršit šestnáct roků a mohla by vstoupit do vysněného postulátu. Jakkoli byla na svůj věk mimořádně vyspělá a byla o dost dale než její vrstevnice, dříve se postulankou stát nemohla.

Lauru pálily hříchy lidí a obzvláště ji bolel život její matky, která ve hříchu proti šestému přikázání vědomě setrvala. Když pak Laura při jedné homilii zkraje roku 1903 uslyšela, že pravá láska se projevuje obětováním svého

Laura v ústavu sester salesiánek – uprostřed v druhé řadě

života za bližní, položila se souhlasem P. Crestanella svůj život na oltář jako oběť za matčino obrácení. A tato její oběť byla přijata...

V červenci udeřila v podhůří And zima a s ní se vylily řeky ze svých břehů. Voda zaplavila i rezidenci salesiánek, jimž se podařilo zavčas i s chovankami utéct do prvního patra. Zanedlouho se situace zklidnila, leč Laura začala od oné noci na 16. červenec očividně chřádnout. Neustále kašlala, trásla se zimnicí, den ode dne ztrácela síly.

V září dorazila matka a chtěla si svou nemocnou Lauritu okamžitě vzít s sebou na Morovu estancii, ta se však podvolila až se slovy: „*Jestli to po mně chce Pán Ježíš, ať se děje jeho vůle.*“ Na estanci ovšem nebyl žádný lékař a Manuel Mora nehodlal vydávat peníze na léčbu té, která mu odmítla být po vůli. To přimělo počátkem listopadu Mercedes k tomu, aby Moru konečně opustila a tuto temnou kapitolu svého života jednou provždy uzavřela. Vrátila se s oběma dcerami do Junínu, kde byl aspoň lékárník. Julii Amandu svěčila sestrám, o Lauru se začala sama starat v nuzném obydlí jisté Felicindy Lagosové.

Nastal rok 1904 a hned v jeho začátcích se Lauřino zdraví povážlivě zhoršilo. Vše snášela trpělivě s vírou v brzké matčino obrácení. Jednoho dne se u domku, kde přebývaly, objevil Mora s

tím, že si přijel pro Mercedes a má v úmyslu ji odvézt zpět. Mercedes však trvala na svém, že se k němu již nikdy nevrátí. Manuel Mora si tedy umínil, že v domku přenocuje. Když to zjistila Laura, prohlásila, že s ním pod jednou střechou nebude a raději se odebere k sestrám. A skutečně se zvedla a na vzdor vysokým horečkám, které několik dní zmítaly jejím tělem, zamířila ke klášteru. Venku ji však dohnal rozběsněný Mora, povalil na zem a tam ji do krve surově ztloukl. Slabé výkřiky nemocné

divčiny uslyšela paní domácí - Felicinda Lagosová, vyběhla ven a zachránila nebohou Lauru před ubitím k smrti.

Mora vzápětí vyskočil na koně a ujel, Lauru obě ženy přenesly dovnitř, aby tam byly svědkyněmi jejich posledních dní. Krátce po poledni 22. ledna 1904 přijala z rukou P. Genghiniho viaticum. Pár hodin předtím, než vydechla naposledy, stihla ještě Mercedes, která u své dokonávající Laurity trpěla nevýslovnou bolestí matky, již před očima umírá dítě, vyjevit své tajemství: „*Žádala jsem kdy-si Pána Ježíše, aby ses vrátila k Bohu, a nabídla mu za tebe svůj život. Vrátiš se? Slibuješ?*“ - „*Slibuji, dceruško moje,*“ vyhrkla v slzách Mercedes.

V 18.00 pak třináctiletá Laura Vicufia odevzdala svou duši Pánu. Její poslání na této zemi bylo splněno. Nazítří vykonala Mercedes u P. Genghiniho svou životní zповěď a nad rakví své dcery přijala po drahých letech v záchvatu pláce svátostného Krista.

Lauřiny tělesné ostatky byly 2. března 1956 přeneseny do kaple ústavu Dcer Panny Marie Pomocnice v argentinské Bahía Blanca. Když papež Jan Pavel II. zapsal Lauru 3. září 1988 do seznamu blahoslavených, symbolicky tak učinil v blízkosti Castelnueva Don Bosco v Itálii na hoře Blahoslavenství mládeže.

Libor Rösner
Podle Světa 3/2018

Oltář s ostatky blahoslavené Laury Vicufia v argentinské Bahía Blanca.

Osudový 25. únor roku 1948

Jednou z důležitých událostí, jejíž rok končí u nás tak obávanou osmičkou, byl komunistický puč v Praze dne 25. února 1948. Politické i faktické moci se tehdy v ČSR na dlouhých 42 roků chopili komunisté. Není snadné vyjmenovat všechny příčiny a okolnosti pádu demokracie v naší ČSR, jež měla až do té doby pověst domova lidí, kteří mají s demokratickým způsobem vedení státu dobré zkušenosti. Pokusme se o to!

Je smutnou pravdou, že v 1. Československé republice měli sympatizanti bolševiky založeného a vedeného Sovětského svazu (zkr. SSSR) svoji Komunistickou stranu Československa (zkr. KSČ). Založena byla ve dnech 14. až 16. května 1921 v pražském Karlíně. V době svého vzniku byla jednou z největších komunistických stran na světě. V parlamentních volbách roku 1925 skončila na 2. místě s 934 223 hlasy a 41 mandáty. Téhož roku 1925 byl v ní vyhlášen proces „bolševizace“, což tehdy znamenalo utužení programové závislosti na Komunistické internacionále (zkr. KI). Na 5. sjezdu KSČ, konaném ve dnech 18. až 23. února 1929 v Praze-Holešovicích, se jejího vedení zmocnili „karlíňští kluci“ v čele s Klementem Gottwaldem. Většina zakládajících členů KSČ po této změně vedení z KSČ odešla. Přesto KSČ v parlamentních volbách, konaných v říjnu roku 1929, získala 753 220 hlasů a se 30ti mandáty skončila na 4. místě.

V prosinci roku 1929 její vůdce, poslanec za KSČ Klement Gottwald, když odpovídal na obvinění, že KSČ se řídí příkazy z Moskvy, během svého vystoupení v parlamentu řekl: „My jsme stranou československého proletariátu a naším nejvyšším revolučním štábem je skutečně Moskva. A my se chodíme do Moskvy učit. Víte co? My se od ruských bolševiků do Moskvy chodíme učit jak vám zakroutit krk. A vy moc dobře víte, že ruští bolševici jsou v tom mistry.“ Počet poslaneckých mandátů si KSČ udržela i v parlamentních volbách roku 1935, kdy pro ni hlasovalo 849 495 voličů.

Za 2. Československé republiky (1938–1939) byla KSČ úředně rozpuštěna a přešla do ilegality. Na začátku 2. světové války po dobu trvání německo-sovětského „Paktu o neútočení a vzájemné hospodářské pomoci“ (od srpna 1939 do června 1941) se v souladu s pokyny z Moskvy oficiálně do odboje proti okupaci Československa nezapojila. Teprve až po napadení SSSR a jeho vstupu do války se stala významnou, i když ne jedinou silou domácího i zahraničního pro-

tinacistického odboje. Už v jeho počátcích se komunističtí představitelé, v čele s Klementem Gottwaldem, snažili dosáhnout dominantního postavení ve vedení odboje. Nepřetržitě, vytrvale a energicky prosazovali obnovení poválečného Československa, jež by bylo pod vlivem stalinského SSSR. Již během války, za podpory SSSR a Vše-svazové komunistické strany bolševiků, zkr. VKS(b), se KSČ pečlivě a pod vedením zkušených ruských bolševiků připravovala na převzetí moci a likvidaci demokracie v Československu.

Až do poloviny roku 1946 fungovala ČSR na principu zemské samosprávy (obdobu dnešního zemského zřízení v Rakousku, v Německu, aj.). Republika byla rozdělena do 4 samosprávných celků: Čechy, Morava a Slezsko, Slovensko a Podkarpatská Rus. Smlouvou ze dne 29. června 1945 byla poslední ze čtyř jmenovaných zemí „postoupena“ Sovětskému svazu. Přitom byla ČSR po podpisu spojenecké smlouvy 12. prosince 1943 spojencem Sovětů a jednou z vítězných mocností! Je mnoho důkazů pro skutečnost, že Podkarpatsí Rusíni se vždy projevovali jako národ našemu státu nejvěrnější. Nepřestali to dokazovat ode dnů Mnichova až do dnešních dnů. Ve Svobodově východním sboru naší zahraniční armády představovali Rusíni nápadně vysoký kontingent! „Postoupení“ Podkarpatské Rusi SSSR roku 1945 připomínalo „postoupení“ našich Sudet Hitlerovi roku 1938 - se všemi negativními důsledky. Ty se dostavily velmi brzy!

V obnovené Československé republice se KSČ, jako významná odbojová síla podporovaná SSSR, stala jednak součástí, ale především vůdčí stranou tzv. Národní fronty. Měla také větší zastoupení ve vládě a ve státních orgánech poté, co se formálně osamostatnila Komunistická strana Slovenska (zkr. KSS). Komunistická strana existující v česky hovořících zemích (v Čechách, na Moravě a ve Slezsku) si totiž ponechala ne jenom původní název KSČ, ale i početní zastoupení jí náležející pro celý zbytek republiky! V. I. Lenin kdysi svým soudruhům hlásal: „Krví, lží a podvodem se dostaneme k moci a už se té moci nikdy nevzdáme!“ Nebyl to první ani poslední vědomý podvod představitelů KSČ. Nezapomněli ani lhát, ani prolévat krev svých politických odpůrců a lidí, kteří s nimi nesouhlasili.

KSČ nadšeně podporovala iniciativu Čes-

koslovenské strany sociální demokracie (zkr. ČSSD) znárodnit průmysl a služby nad 50 zaměstnanců, a také celé československé bankovníctví. Neprotestovala ani proti záměru prezidenta Eduarda Beneše neobnovit prvorepublikovou pravicovou agrární stranu. Hodilo se jí to k dosažení jejích cílů.

Převzetí moci ve státě jí usnadnil pro KSČ příznivý výsledek voleb konaných dne 26. května 1946. V českých zemích KSČ získala 40 % odevzdaných hlasů, 60 % voličů hlasovalo pro nekomunistické strany. Na Slovensku její sesterská KSS utrpěla porážku, neboť získala pouze 30,5 % hlasů, zatímco Demokratická strana zvítězila 62 % hlasů. V celostátním měřítku tehdy komunisté získali 38 % hlasů. Nebyly to však už volby zcela svobodné. Lidem bylo vyhrožováno a připomínána jim byla jejich okolnostmi vynucená loajalita k nacistickému okupačnímu režimu. Nemalou roli sehrála skutečnost, že převážnou část ČSR osvobodila sovětská Rudá armáda, a jenom menší část západních Čech osvobodily jednotky americké armády generála G. S. Pattona. Že to tak bylo předem domluveno na konferenci spojenců v Jaltě konané ve dnech 4. až 11. února 1945, to mezi prostými lidmi nehrálo roli. I v takovýchto záležitostech byl J. V. Stalin a jeho sovětská soudruzi mistry.

Volby roku 1946 nevyřešily vůbec nic. Nervozita a podrážděnost ve společnosti po těchto volbách i nadále rostly. O svůj budoucí vliv na naše národy se obávali především komunisté. Po příštích volbách, stanovených na jaro roku 1948, jim hrozilo výrazné menšinové postavení ve vládě. KSČ proto pokračovala ve své snaze postupně obsadit klíčové posty v armádě a ve Sboru národní bezpečnosti (zkr. SNB) komunisty, anebo jejich sympatizanty. Nebála se přitom hrubě porušovat obvyklá a předem dohodnutá pravidla rozdělení funkcí podle výsledků posledních voleb. Tím provokovala nekomunistické ministry a vládní představitele do politického střetu. Současně vytvářela právním řádem zcela nepodložené, formálně nepolitické, zato však dobře ozbrojené Lidové milice (zkr. LM). Měla své tajné agenty a sympatizanty ve všech nekomunistických politických stranách.

Na podzim roku 1947, z iniciativy a přičiněním komunisty Gustáva Husáka, prosadila KSČ částečnou likvidaci Demokratické strany na Slovensku. Jako důvod k výraznému oslabení úspěšného politického odpůrce komunistům posloužilo obvinění členů a

Ozbrojené Lidové milice pochodují Prahou

vedení Demokratické strany z toho, že podporovali Tisův Slovenský stát (1939–1945).

Z obavy, že se čsl. komunistům po volbách na jaře 1948 nepodaří získat rozhodující moc ve státě, poslalo sovětské vedení do Prahy už v lednu 1948 vlakem zvláštní brigádu KGB speciálního zaměření v civilu. Čítala 400 mužů a vedl ji generál a významný pracovník tajných služeb Pavel Anatoljevič Sudoplatov. Oficiálním úkolem brigády bylo podporovat čsl. komunisty a chránit K. Gottwalda. Ministr zahraničí SSSR Vjačeslav Michajlovič Molotov P. A. Sudoplatova pověřil mj. také úkolem, aby připravil tajnou schůzku s prezidentem republiky E. Benešem, na níž by prezidentu E. Benešovi navrhl, aby důstojně předal moc K. Gottwaldovi. V opačném případě aby mu sdělil, že je sovětské vedení připraveno začít vypouštět očerňující zvěsti o prezidentu E. Benešovi.

Převzít moc ve státě se KSČ podařilo dne 25. února 1948. Napomohla jí k tomu chybná taktika demokratických stran. Ty si sice uvědomovaly vážnost situace, ale příliš spoléhaly na prezidenta republiky Eduarda Beneše. Poté, co bylo komunistickým ministrem vnitra Václavem Noskem v Praze odvoláno 8 nekomunistických obvodních velitelů SNB, 12 nekomunistických ministrů (z celkového počtu 26ti ministrů v Gottwaldově vládě) se rozhodlo podat demisi v naději, že jejich demise nebude přijata a že bude v zemi obnoven demokratický řád a pořádek. Ministr zahraničí Jan Masaryk, v rozporu s očekáváním mnohých, demisi nepodal. Prezident republiky Eduard Beneš předtím odstoupujících ministrům rukoučláním slíbil, že jejich demisi nepřijme. V rozporu s tímto slibem dne 25. února 1948, pod hrubým a neomaleným nátlakem předsedy vlády Klementa Gottwalda a jeho komunistických ministrů, pod tlakem SSSR, který začal na hranicích ČSR se sousedními zeměmi soustřeďovat svoje vojska a pod tlakem do ulic Prahy z celé republiky pozvaných a narychlo svážených, hlasitě demonstrovajících davů, všechny komunistické požadavky ve své pracovně na Pražském

Hradě přijal, včetně požadavku přijetí demise odstoupujících nekomunistických ministrů. Národní shromáždění pak dne 11. března 1948 vyslovilo Gottwaldově vládě, doplněné o dalších 12 komunistů, důvěru všemi hlasy 230ti přítomných poslanců!?

Svou roli sehrála atmosféra všudypřítomného strachu, reálná hrozba sovětské vojenské invaze do ČSR a hrozba občanské války. Skrytou, leč velmi významnou roli sehrály všudypřítomné sovětské tajné služby, Noskova čsl. státní bezpečnost (StB) spolu s převážně komunistickou uniformovanou policií (SNB), ulicemi Prahy pochodující ozbrojené Lidové milice, aj. Do Prahy tehdy nečekaně přiletěl mimořádně schopný a velmi zkušený Stalinův zmocněnec Valerian Alexandrovič Zorin, tehdejší náměstek ministra zahraničí SSSR (v letech 1945–1947 byl velvyslancem SSSR v Praze). Mezi pracovními V. A. Zorina a K. Gottwalda byly tehdy zřízeny přímé telefonní linky. To aby V. A. Zorin byl K. Gottwaldem o všem dění v Praze informován ihned a do všech podrobností!

Hned po únoru 1948 byla Československá strana národně socialistická přejmenována na Československou stranu socialistickou (zkr. ČSS). Do jejího stranického vedení, obdobně jako v Československé straně lidové (zkr. ČSL), byli dosazeni lidé loajální politice KSČ. Československá strana sociální demokracie byla pohlcena Komunistickou stranou Československa. Členům ČSSD byla poštou zaslána legitimace KSČ, přičemž odmítnutí členství v KSČ bylo důvodem k celoživotnímu pronásledování jak dotyčného sociálního demokrata, tak i celé jeho rodiny. Obě nekomunistické strany, ČSS a ČSL, se tak na 40 roků staly vazaly komunistů v rámci Národní fronty. Do Národní fronty pak byly zařazeny i společenské organizace. Národní fronta, založená KSČ už v Moskvě, nedávala jejím nekomunistickým složkám jinou možnost, než činit komunistům donekonečna a nepřetržitě ústupky. Donekonečna a stále jim za ochotu pokračovat ve spolupráci platit. Má se za to, že K. Gottwald svým straníkům radil: „Diktaturu proletariátu provozujte, ale nemluvte o ní!“

Ještě v 1. polovině roku 1948 pokračovala KSČ v politice „otevřených dveří“, při níž do svých řad nabírala stále nové členy. Počet straníků přesáhl tehdy 2 miliony. Když v létě roku 1948 došlo ke sloučení KSČ a ČSSD, vedení KSČ se rozhodlo, podle sovětského vzoru, provést od října roku 1948 plošnou prověrku členstva. Vyloučení měli být lidé, kteří členství v KSČ považovali za užitečné pro svoji další jejich kariéru, lidé prokazatelně pasivní a lidé, kteří se nějak

společensky znemožnili. Prověrka měla zajistit lepší „třídní složení strany“ a měla obnovit proklamovaný dělnický charakter KSČ. Tato prověrka však nepřinesla kýžený výsledek. Vyloučeno ze strany bylo tehdy jen malé procento členů KSČ. Většina „provinilců“ byla od prověřkových komisí propuštěna s podmíněnými tresty anebo s napomenutím.

V období „revolučního teroru“ (1948–1954) bylo v Československu popraveno 241 lidí, prokazatelně nevinných obětí justičních vražd. Další stovky zemřely ve vězení, nebo při pokusu o útěk z vězení či za hranice státu. Oběťmi represí byli zprvu nekomunističtí politikové, státní úředníci, členové západního (ale částečně i východního) protifašistického odboje, kněží, řeholníci a řeholnice, živnostníci, intelektuálové, studenti, skauti, sokolové, orlové, atd. Mnoho režimu nepohodlných lidí bylo vyhozeno (bez náhrady propuštěno) ze zaměstnání, nebo i s rodinami posláno do vyhnanství - do Němci opuštěného čsl. pohraničí.

V souladu se Stalinovou tezí o „stálém zotřívání třídního boje“, a také jako trest za neúspěch Stalinovy snahy připojit nový stát Izrael do SSSR, byli 3. prosince 1952 popraveni někteří vůdčí členové KSČ židovského i nežidovského původu (včetně tehdejšího generálního tajemníka KSČ Rudolfa Slánského). Popravených členů tzv. „protistátního spikleneckého centra vedeného Rudolfem Slánským“ bylo 11, další 3 byli odsouzeni k doživotnímu žaláři.

Mezi popravenými byl Vladimír Clementis, národností Slovák, tedy nežid, po záhadné smrti Jana Masaryka komunistický ministr zahraničí. Provinil se tím, že svého času ostře protestoval proti 23. srpna 1939 sověty podepsanému německo-sovětskému paktu Ribbentrop-Molotov. Byl za to tehdy vyloučen z KSČ, členství v KSČ mu bylo vráceno až na konci války roku 1945. Odsouzen k smrti oběšením byl také proto, že po 2. světové válce zprostředkoval prodej ukořistěných nebo nepoužitých německých vojenských letadel, která se až do konce války vyráběla v Protektorátu Čechy a Morava, nedávno vytvořenému státu Izrael. Na všech 11ti oběšených, v krematoriu spálených a na zledovatělého vozovku u Prahy rozprášených komunistech se tak potvrdila od Velké francouzské revoluce (1789–1799) známá skutečnost, že každá revoluce se chová jako divoké, nespoutané zvíře. Po velmi krátkém čase „požírá (zabíjí) i svoje vlastní tvůrce a věrné služebníky!“

*Z internetu a ze 3 dílů knihy
Václava Černého: Paměti
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Český právník Vám radí (2)

JUDr. Jaroslav Horký z Prahy opět odpovídá na dotazy krajanů ve světě

1. Vlastním v České republice nemovitosti. V nedávné době jsem se v USA vdala a změnila jsem tak jméno. Jak o tom mohu vyrozumět katastr nemovitostí v České republice, aby změnu zaznamenal?

Je třeba zaslat na katastrální úřad formulář, ohlašující změnu jména, společně s oddací listem.

Oddací list by měl být opatřen úředním překladem do českého jazyka a také tzv. Apostilou ve státě, kde byl tento doklad vystaven, u států, které jsou členem Haagské úmluvy o Apostile. (USA jsou součástí této úmluvy). Pokud by nebyly, dokumenty by musely být superlegalizovány. To se týká například osob, které byly oddány v Kanadě.

Dále je vhodné, aby byl podpis na žádosti-formuláři úředně ověřen. Doporučuji tak učinit s ověřeným podpisem z našeho Českého velvyslanectví, popřípadě konzulátu ve státě, kde se zdržujete. Další možnost je ověřit si podpis u Vašeho notáře na listině, zároveň musíte tuto listinu opatřit tzv. Apostilou na Secretary of the State, pod který ověřující notář spadá.

Formuláře jsou dostupné na webových stránkách katastrálního úřadu. Pokud byste si nevěděli rady, doporučuji kontaktovat někoho, kdo problematice rozumí, například advokáta, který Vám s vytvořením i podáním žádosti pomůže, tak aby obsahovala vše potřebné.

2. Přišel mi dopis od energetické společnosti, že chce zřídit věcné břemeno k mé nemovitosti, kvůli rozvodům energie. Je to běžné? Musím s tím souhlasit?

Provozovatel přenosové soustavy, má v souladu se zákonem o vyvlastnění (zákon o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě) právo zřízovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení. Je ale povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely, a to smluvně s vlastníkem nemovitosti. V případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zákona o vyvlastnění, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh provozovatele přenosové soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části.

S provozovatelem přenosové soustavy tedy můžete zahájit jednání o uzavření smlouvy o zřízení služebnosti inženýrské sítě, nebudou-li Vám však navržené smluvní podmínky vyhovovat. Provozovatel přenosové soustavy má ale možnost, i přes Váš nesouhlas, v ojedinělých případech zažádat o

vyvlastnění, a to na základě toho, že veřejný zájem převyšuje nad Vaším majetkovým právem.

Pokud tedy z nějakého důvodu nesouhlasíte s podmínkami či s umístěním zařízení provozovatele přenosové soustavy na Vaši nemovitost, je třeba aktivně vyjednávat, proto bych Vám doporučil kontaktovat odbornou právní pomoc, nejlépe advokáta, který Vám v takovém jednání poradí a pomůže.

3. Mám v České republice pozemek, na němž stojí stavba, která je ve vlastnictví jiné osoby. Chci tento pozemek prodat, nicméně vlastník stavby mi nabízí velmi malou částku. Jak se tomu mohu bránit, jak mohu postupovat?

Tento dotaz nelze jednoznačně zodpovědět. Je třeba v takovém případě rozpoznat, zda se jedná o stavbu oprávněnou, neoprávněnou či dokonce černou. Dříve neplatila zásada, že stavba je součástí pozemku, a proto bylo možné převádět zvlášť pozemek a zvlášť stavbu. Tak tomu dnes není. Občanský zákoník poté stanovuje pravidla vypořádání takových staveb a je možné se domáhat rozhodnutí u soudu.

S ohledem na historii našeho státu není zcela výjimkou, že je na pozemku postavena stavba bez souhlasu vlastníka, tedy stavba neoprávněná. Jejeho odstranění je možno a je třeba se zpravidla domáhat u soudu, protože vlastník stavby zpravidla stavbu odstranit nechce a tvrdí, že jde o stavbu oprávněnou. Tyto soudní spory jsou časově náročné a nelze vyloučit, že potrvají i několik let, je proto ve většině případů nutné být zastoupený advokátem.

Na pozemku tedy může stát i tzv. oprávněná stavba; tedy stavba, která byla postavena se souhlasem vlastníka. Jako vlastník pozemku máte nárok vybírat za pozemek pod stavbou nájem. Dále máte tzv. vzájemné předkupní právo ke stavbě Vy a majitel stavby k pozemku pod stavbou. Je to proto, že od roku 2014 byla do českého právního řádu opět zavedena zásada, že stavba je součástí pozemku.

Cena se pak odvíjí od ceny obvyklé v místě a čase, proto je nejlepší obrátit se i v tomto případě na odbornou pomoc, v první řadě proto, abyste zjistil skutečnou cenu nemovitosti. Pokud Vám již někdo nabízí vyšší cenu než vlastník stavby a Vy s ní souhlasíte, musíte nejprve za tuto cenu učinit nabídku vlastníku stavby. V případě, že ji bude akceptovat, budete muset vlastníka stavby upřednostnit před třetí osobou.

Jakékoli další dotazy Vám rád osobně zodpovím:

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85, 18600 Praha-Karlín
Tel.+420221719041, Fax.+420221719059
mob.+420602205400
www.ak-hp.cz

The XXIII Winter Olympics

Excitement is in the air as the 2018 Olympic Winter Games are fast approaching. February 9, 2018 marks the beginning of this XXIII Olympiad and South Korea, this year's host, has been hard at work in preparation. Tensions are high as the best athletes around the globe display their prowess and compete for their respective nations. A different kind of pressure is present as well with the ever growing aggressiveness of North Korea. With such a frequent antagonistic neighbor, South Koreans have become accustomed to the taunting and constant threats. They are working hard though to assure athletes and all attendants that much is being done to insure their safety. Amongst those diligently attempting to bring comfort to those who worry, are the Catholic priests. According to the *Catholic News Service*, parishes in the province that will host the games are answering escalating fears with the power of prayer.

Along with the prestige of hosting the Olympic Games comes a lot of responsibility. The horrific events of the 1972 Munich Games forever magnified the reality that though the Olympics are meant to be a time to bring nations together, this is not always the case. The Diocese of Chuncheon has tackled the safety of the Olympic athletes in true Christian fashion. Father John Kim, diocesan spokesman in Chuncheon states that "prayers are included in general Mass intentions every Sunday". The diocese wants athletes to know that they can meet the demand for pastoral services from athletes, coaches and others at the games. Priests will be in attendance in the Olympic Village to offer Mass and confessions. "It is important because the athletes need support, confidence, courage and resilience," Kim said. Multiple countries have expressed concern over safety issues and have even openly contemplated not attending. The PyeongChang 2018 Olympic sites are about 50 miles from the border which are well within the range of North Korean artillery and missiles.

Approximately 6,500 Olympic and Paralympic athletes and their team members are scheduled to attend. The Catholic Diocese has asked foreign priests accompanying Olympic delegations to get in contact with them. Father Johannes Paul Chavanne accompanied Austria's team to the 2014 Winter Games in

Sochi, Russia, the 2016 Summer Olympics in Rio de Janeiro and he plans on accompanying the Austrian Team to PyeongChang as well. Chavanne said at the previous games, he celebrated Mass and offered talks, counseling and confession. "Many athletes let me know that they are very happy that a priest is there. Sometimes I am one of the few people in their surroundings who doesn't judge them on their success, but looks at them as a single person," said Father Chavanne.

Another interesting note is that the Catholic Kwandong University Gymnasium that is located on the grounds of Catholic Kwandong University in Gangneung, Gangwon-do will be one of the two venues used for Ice Hockey.

Soohorang will be the mascot of the PyeongChang 2018 Olympic Winter Games. Soohorang is a motif taken from the white tiger. The white tiger is considered Korea's guardian animal. "Sooho", means protection in Korean which symbolizes the protection wished upon the athletes, spectators and all others in attendance of the 2018 Games. In our anticipation for the thrill that the Olympic Games bring, let us say a prayer for nonviolence and that these Olympic Games will transpire in peace and unity...just as the intertwined rings that is their symbol suggest.

By Jana Krcek

Christ Guides the Church, The Church Guides Us

We live in an era when everyone is urged to ask questions. Don't blindly accept statements or decisions at face value. Ask why, we are told.

In some ways that makes sense. We are able to make better informed judgments if we are in fact informed about the matter at hand. We are more able to make "our own" any judgment or guidance that is given to us from outside of ourselves if we are given the accompanying reasoning for it.

There is, however, a difference between asking questions in an effort to gain wisdom and an effort to discredit. When questions do not center on the search for the truth, they can simply become a search for what I decide I am willing to accept.

That danger is intensified by the modern tendency toward skepticism, skepticism directed particularly toward two entities: institutions and the past. Our current national dialogue is constantly skeptical of the institutions, especially the large institutions that surround us. Think of the distrust that we hear in rhetoric about big government. Wall Street, large corporations or "the bureaucracy" wherever we find it.

The fact is, in this world broken by sin, some collective entities, though subject to the frailties of human nature, will always be characterized by good if they strive for it. It is also the nature of such entities that they will at times conflict with, or even supersede the freedom of individuals. Our democracy

was constructed through our Constitution in an attempt to address precisely this problem.

Similarly, our age has a strong tendency to distrust the past, and specifically what has been learned from the wisdom of experience. There is a contemporary view that because of the expansion of science and the supposed progress of humanity, of which we in the current age are the highpoint, we think we see and understand better ourselves, each other and the world.

These tensions and contemporary mindsets challenge not only society but our Catholic faith as well.

How often have we heard someone say, "Why do I need the Church? If I am a good person why can I not simply pray directly to God, avoid the inconvenience of confession by telling Him I'm sorry in my thoughts, and just not worry about all the teachings and moral duties required of being a member of the Church?"

Of course such reasoning applies to our faith and so many of those modern conceptions. For example, I decide for myself what makes a good person (and rarely does it not apply to me already). Further, the Church is, as part of her reality, a large institution. And so we can apply that sense of suspicion. And is there any other body or group that so treasures the accumulated wisdom of centuries of faith?

In response, the Scriptures tell us that Jesus did not come to save us as

individuals. He came to gather the nations into the peace of God's kingdom as we pray in the penitential rite of the Mass. Christ as the Good Shepherd gathers the flock of us, the faithful. We need to cooperate in being gathered. And by being together, we draw strength from others and we support them as well.

Jesus placed Peter at the head of those gathered, not as a figure of power, but as Christ's instrument to strengthen Peter's brothers and sisters after his own embarrassing fall. Pope Francis continues in that role for all of us in our day.

Jesus gave to the Church the power to forgive or to hold bound sins. He wants us to seek His infinite and enduring pardon in this means through the Church and through the priests.

Jesus also promised to send the Holy Spirit upon the Church to guide us in every age. And so wisdom and experience will be accumulated. We will find it, even through her sometimes frail humanity, in the Church.

As Catholics, we love the Church. We do so because Christ founded her, He guides her and uses her for our good. We come to her to be gathered and to conform ourselves to Jesus and to the truth of eternal life.

Why do we need the Church? Because she is Jesus' gift to us!

*By Bishop David J. Malloy
The Observer, June 23, 2017*

Psí hrdinové Napoleonovy armády

Koně a psi odedávna sdíleli s vojáky všechny jejich radosti, strádání a smrtelná nebezpečí. Provázeli své pány během všech ročních období, na sluncem vysušených, prašných cestách i v deštivé či sněhové nepohodě, přes vodu i obtížně schůdné terény. Statečně s nimi šli nejenom do vítězných bitev, ale i do trpkých konců v časech vojenských nezdarů a proher. Svoje člověčí kamarády provázeli i po bolestných zásazích svého těla bodákem či kulkou. Psy, na rozdíl od lidí a koní, jít do války nikdo nenutil. Vedla je k tomu jenom oddanost člověku a potřeba být v jeho blízkosti. Dochované paměti napoleonských vojáků dokládají, že tato zvířata tehdy podala svrchované důkazy psí věrnosti. Důkazy o tom, že pes a člověk k sobě patří za všech okolností. A ne jenom v časech pohody a míru!

Nejproslulejším ze psů napoleonských armád byl pes rasy barbet, rasy, již se dnes říká francouzský vodní pes. V současnosti pes tohoto druhu váží do 25 kg, v kohoutku má maximálně 58 cm. Je to prastaré plemeno. Jedná se o temperamentní, chytré a přívětivé zvíře, které svým vzhledem připomíná velkého, nestříhaného pudla. Náš psí hrdina se jmenoval Moustache, což by se dalo přeložit jako Fousek. Pocházel z nějakého statku v Normandii, kolem roku 1799 patřil jakémusi hokynáři v Caen. Rád se toulal a jednoho dne se mu zalíbila pochoduující kompanie elitních granátníků. Pes se zařadil vedle tambora a s jednotkou pak došel až do kasáren 40. řadové půlbrigády. Vrátil se ke svému pánovi do hokynářského krámu se mu už nechtělo.

Teprve tady dostal svoje jméno. Velitel jednotky s pobavením sledoval, jak psisko sedává hned vedle strážce u brány do kasáren a vyštěkává každého, kdo chce vstoupit dovnitř. Moustache hlídal v bráně u kasáren, doprovázel vojáky na cvičiště a bavil je svým stopařským uměním. Svého oblíbence a předmět, na který byl cvičen, dokázal najít, i když ho předtím někde na 1 hodinu zavřeli.

V březnu roku 1800 vyrazily všechny 3 batailony 40. lehké půlbrigády na pochod přes území Francie do Dijonu, kde se formovala tzv. Záložní armáda, určená

ke vpádu do severní Itálie. Byla začleněna do Watrinovy divize, jež byla přidělena k předvoji generála Lannese. Pes Moustache s ní přešel v noci ze 14. na 15. května průsmyk Velkého sv. Bernarda, což byl pro něho i pro muže, oblečené do parádních napoleonských uniforem, svrchovaně namáhavý výstup. Následoval vojáky do údolí Aosty, byl s nimi v bitvě u Montebella. Dne 13. června 1800, v předvečer bitvy u Marenga, vyčenichal rakouského zvěda, kterému se podařilo vloudit se do francouzského ležení. Pes byl přitom lehce zraněn bodákem a jeho jméno se pak objevilo v armádním rozkaze. Citace v rozkaze znamenala, a znamená dodnes, odměnu jenom pro vojáky ze všech nejstatečnějších! Citace v rozkaze mu zajistila pravidelné převazy rány, misku jídla navíc a česání kožíšku po dobu 1 týdne.

Další Moustachovou bojovou akcí se stala bitva u Pozzola svedená 25. prosince 1800. Přežil ji ve zdraví. Pak se vrátil s jednotkou do Francie a sdílel s ní kasárna i ležení v Brestu a v Saint-Omer.

Roku 1805 vyrazil do nové války. Jeho půlbrigáda, přejmenovaná na 40. pluk řadové pěchoty, překročila 30. září 1805 řeku Rýn a pod vedením plukovníka Legendra d'Harvesse pochodovala se Souchetovou divizí v rámci Lannesova sboru do Německa. Pes s ní došel dne 2. prosince 1805 až na dohled městečka Slavkov. V bojích stál na severním křídle, u silnice vedoucí z Brna do Olomouce, vedle svého praporečnicka. A znovu se vyznamenal. Plukovní vlajkonos (přesněji orlonoš, podle císařského orla na žerdi praporu) se v jednu chvíli ocitl sám mezi Bagrationovými Rusy a zoufale volal: „Au drapeau! K praporu!“ Pes Moustache se pustil do nepřátel, štěkal a kousal, bránil svého pána i zástavu. Když zástava zůstala pod orlonošovým tělem, snažil se ji vytáhnout. Nepohnul s ní, podařilo se mu jen utrhnout kus praporu a dal se s ním na útěk. V té chvíli ho zasáhla do tlapy kulka. Naštěstí klesnul blízko Francouzů, kteří ho s kusem praporu v tlamě našli. Sám maršál Lannes mu o pár dní později navlékl kolem krku stříbrnou, jenom pro něho vyrobenou medaili. Na lici medaile

byl vyryt nápis: „Moustache, francouzský pes. Ať se s ním nakládá jako s hrdi-nou!“ Na rubu medaile pak bylo napsáno: „V bitvě u Slavkova utrpěl zlomeninu nohy, když zachraňoval prapor svého pluku.“ Od té doby znala psa Moustache 40. pluku řadové pěchoty celá Velká armáda. On pak se svým plukem absolvoval tažení do Pruska i Polska.

V srpnu roku 1808 byly tři ze čtyř bataillonů 40. pluku řadové pěchoty převeleny do Španělska a pes Moustache s nimi v prosinci 1808 došel před zuřivě bráněnou Zaragozu. Když město v únoru 1809 kapitulovalo, táhl pes s vojáky dál. Prošel bitvou u Ocana a v lednu 1811 došel až před Badajoz. Podle kusých zpráv už stárnul, začínal se už ztěžka pohybovat a jako pes-veterán jezdil za dlouhých přesunů na povozech granátníků nebo markytánek. Před Španěly hájeným Badajozem ho 11. března 1811 dostihla dělová koule, která mu ukončila život. Vojáci psa Moustache pohřbili jako starého druhá, se všemi vojenskými poctami, na břehu řeky Rio Guadina. Na krk mu zavěsili obojek s medailí od Slavkova. Na hrob mu dali plochý kámen s vytesaným nápisem: „Tady leží pes Moustache, hrdina, který padl na poli cti.“

V roce 1814 byl kámen na příkaz obnovené španělské královské vlády rozbit, psí ostatky byly vykopány a spáleny. Teprve až 11. března 2006, tedy 195 let po Moustachově smrti, zasadili členové francouzského sdružení „Amis du Patrimoine Napoléonien“ na psím hřbitově v městečku Asnières-sur-Seine (dnes je to předměstí Paříže) pamětní desku s následující věnováním: „Psovi Moustachovi, hrdinovi Velké armády, zabitému ve Španělsku 11. března 1811.“

*Dle Jiřího Kovaříka:
Napoleonovi psi hrdinové
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

*Obrázek na zadní straně:
Emile Jean Horace Vernet (1789 - 1863):
Raněný plukovní pes*

